

МАРИАНЕ УИЛМАН МАГИЯТА НА ДРАКОНА

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, —

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

„Някога, много отдавна, във времената на магиите и чудесата, имало една принцеса — красива като зората, с коса като огън и кожа, нежна като листенцата на роза. Тя не приличала на никоя друга принцеса. А такава необикновена девойка безспорно заслужавала любовта на един също толкова необикновен мъж...“

През един топъл летен ден няколко благородни дами седяха в дневната на замъка, свели глави над гергефите. На двора бе оживено, носеше се весела глъчка, смях и приканващите подвиквания на търговците. Шумът нахлуваше през отворените прозорци на просторната стая.

Вътре цареше тишина. Единственият звук, освен щракането на златните ножици, бяха честите въздишки на най-младата дама, върху чиито златистокестеняви коси блестеше малко накриво поставена коронка, обсипана със скъпоценни камъни. Големият аметистов камък в средата бе с цвета на очите ѝ, обрамчени с тъмни гъсти мигли.

Колко е досадно да стои затворена в тази стая в такъв прекрасен слънчев ден! Наистина непоносимо, тръсна глава принцеса Тресалара. Ако зависеше от нея, сега щеше да препуска из зелените поляни с развети коси, вместо да си губи времето с тази скучнотия.

Тя заби ядно златната игла в опънатия плат... и в пръста си.

— По дяволите! — Малка капка кръв падна върху бялата ѝ копринена рокля.

Придворните дами смаяно ахнаха, възмутени от езика на тяхната принцеса. Лейди Грета, главната придворна дама, се изправи. Когато господарката бе раздразнена, най-благоразумно беше да се стои подалеч от нея, а пък ако и розовите ѝ устни се свиваха в твърда линия, предстоящата буря бе неизбежна.

— Хайде, хайде! Шиенето изисква търпение. Знам, че ви е трудно, принцесо Тресалара, да стоите затворена в замъка в такъв чудесен летен ден. Но трябва да свършите работата си, преди да излезете на езда. Вие сте дъщеря на крал Варо и е крайно време да изучите всички умения, необходими за една кралска особа. — *Как иначе нейната вироглава господарка щеше да си намери подходящ съпруг?*

Очите на Тресалара потъмняха и придобиха виолетов оттенък. Тъжно се взираше в ръкоделието си.

— Каква полза от това, че съм кралска дъщеря, когато съм затворена тук? Та най-последният от поданиците на баща ми има повече свобода от мен! Кажете ми поне една разумна причина, заради която трябва да върша тази безнадеждна работа?

Главната придворна дама изигра най-силната си карта:

— Това е волята на краля!

Тресалара притихна. Лейди Грета много добре знаеше слабото ѝ място. Младата принцеса би направила всичко, за да накара баща си да се гордее с нея. Всичко, за да го накара да признае, че тя е способна да управлява след него. Толкова способна и подходяща, колкото биха били и синовете, за които толкова много бе копнял и никога не бе имал.

Нима не умееше да язди и да се бие със сабя по-добре и от най-способния му воин? Нима не стреляше безпогрешно с лъка? Нима не бе показала ум, когато обсъждаха военните стратегии? Нима не бе правила разумни изказвания и предложения пред кралския съвет? А той я караше да се занимава с някакво глупаво шиене, вместо да се учи как да управлява кралството!

Но тя щеше да се подчини. Защото го обичаше. И защото искаше и той да я обича.

— О, много добре.

Лейди Грета се надвеси над гергефа ѝ и недоволно поклати глава. Очакваше много повече от една принцеса, навършила вече осемнадесет. Та всяка една млада придворна дама щеше да се справи по-добре от нея. Бодовете криволичеха като пиян моряк.

Истинска беда беше, че кралят не се ожени повторно за някоя нежна дама, която да се заеме с възпитанието на дъщеря му. Вместо това през последните десет години се бе изолирал от света и прекарваше дните си в молитви и спомени. Истинско чудо бе, че

принцесата, израснала без майчински грижи и възпитавана повече като момче, не се бе измъкнала през прозореца и не бе побягнала към конюшните, както често правеше, когато бе малко немирно момиченце.

Лейди Грета потисна съчувствието си. Бе длъжна да прояви строгост — за доброто на младата принцеса. Та тя вече бе станала жена, узряла за женитба. Баща ѝ се надяваше да ѝ уреди изгоден брак с някой чуждоземен принц, преди да е настъпило времето за събиране на реколтата. Секретарят бе обявил, че крал Варо е изпратил пратеници в различни посоки, при херцози и принцове, за да търсят подходящия съпруг за принцеса Тресалара. Те още не се бяха завърнали, но лейди Грета не се съмняваше, че ще има много предложения за ръката на младата ѝ господарка.

Главната придворна дама никак не харесваше лорд Лектор — съветника на краля. Тя се страхуваше, че господарят ѝ дори обмисля идеята да го направи свой зет. Бе му позволил да поеме управлението на съвета и да упражнява голяма власт.

Лорд Лектор бе красив мъж, но според нея не бе подходящ съпруг за своенравната Тресалара. Носеха се слухове, че той стои зад кървавите набези из земите на съседите, които се приписваха на Кадор от Килдор. Все пак лейди Грета се надяваше, че Лектор не би паднал толкова ниско.

Тя отпъди тревожните мисли и насочи вниманието си към ръкоделието на принцесата.

— Тези криви бодове са ужасни, Ваше Височество. Налага се да ги разпорите и да ги ушите отново. Отдавна трябваше да сте усвоили уменията, задължителни за една истинска дама.

Тресалара стисна зъби. Цели два часа се бе мъчила над проклетите бодове. Толкова опитва да ги направи както трябва и сега бе твърде изморена, за да сдържи гнева си. Вместо да вземе малките златни ножици, тя се изправи и измъкна украсения си със скъпоценни камъни кинжал.

— Ще ви покажа аз уменията на истинската дама! — извика тя и раздра с острието опънатия ленен плат. Това явно ѝ достави искрено удоволствие. — Ето! Сега всички са разпорени! До един!

Дамите застинаха. Тресалара се обърна на пети и напусна стаята. Никоя не се осмели да я последва. Все пак тя беше тяхна господарка.

Гневът продължаваше да бушува в гърдите ѝ. Врълхлетя в стаята си и бързо измъкна момчешките дрехи, които криеше в едно от чекмеджетата на скрина си — лежаха там неизползвани цели три месеца. Беше ги получила от едно слабо конярче в замяна на най-хубавия ѝ кожен жакет. Така се бе сдобила с широка горна риза и тесни панталони от груб кафяв плат.

Едно време тя си имаше ловен костюм, достоен за всеки принц, и участваше във военните тренировки, яхнала жребеца си, с лък и колчан стрели на гърба. Но това беше преди да порасне и да заприлича на жена, преди слабата ѝ като вретено фигура да се закръгли и сдобие с чувствени извивки. Никак не беше честно!

А най-лошото от всичко бе, че промененият ѝ външен вид напомняше на баща ѝ, че единственото му дете не е така бленуваният син. Той смяташе, че жените са твърде слаби, за да управляват сами. И тъй като нямаше мъжки наследник, бе дал ясно да се разбере, че възнамерява да я омъжи за някой чуждестранен принц.

Очите на Тресалара гневно блеснаха. Досега не бе срещала мъж, за когото да пожелае да се омъжи. Освен това не можеше да понесе мисълта, че любимата ѝ Амелония ще се управлява от някакъв непознат само защото тя бе имала нещастieto да се роди момиче. Ала на пръста ѝ все още нямаше годежен пръстен и на хоризонта липсваше подходящ кандидат за ръката ѝ. Надяваше се, че има достатъчно време, за да докаже, че една смела и предприемчива жена може да управлява народа си мъдро и решително.

Ободрена от тези мисли, Тресалара съблече роклята и бързо нахлузи мъжките дрехи. Искаше ѝ се да отреже дългите гъсти коси, но се задоволи само да ги стегне в тежка плитка.

Вратата на стаята ѝ се отвори и влезе Елани, най-младата ѝ придворна дама и близка приятелка. Сините ѝ очи се разшириха от изненада.

— О, Ваше Височество, със сигурност няма да се осмелите...

— Само гледай! — Тресалара се усмихна дяволито, забодде плитката си високо на главата и нахлупи на главата си кожена шапка, която стигна до ушите ѝ. — Представям ти младия Трев, обикновено селско момче от Амелония, тръгнало на лов за приключения!

Преди Елани да успее да възрази, принцесата вече бе изчезнала.

Беше на половината на задната стълба, водеща към долния етаж, когато до слуха ѝ достигна силен вик, последван от суматоха. Без да се поколебае, тя се покатери на перваза на прозореца, който гледаше към главния двор.

Гледката смрази сърцето ѝ. Решетката на крепостната врата бе спусната, вратите бяха залостени, а дворът бе препълнен с войници в черни пелерини. Някои от тях ги бяха отметнали, разкривайки всяващи страх черни униформи. Непознатите пъплека навсякъде. По знак на водача си те се спуснаха към тълпата.

Масите се запреобръщаха. Плодовете и различните инструменти хвъркнаха във въздуха. Тръбачът на краля засвири бойния призив. Пилета и прасета се разбягаха на всички посоки, жени и деца пищяха, бебета плачеха, мъже падаха, посечени от вражеските остриета. Слава на Бога, Тресалара видя да пристига капитан Джедай.

Той вдигна ръка и поведе войните си в атака. В същия миг облекчението на Тресалара се превърна в ужас. Смелият Джедай се олюля, пронизан в гърба от предателски нож. Щом се строполи на земята, войниците зад него смъкнаха пелерините си с кралските знаци и под тях се показаха отвратителните униформи на враговете. Всичко стана за миг.

Тресалара обаче разпозна водача им — любезния и внимателен главен съветник на краля, лорд Лектор. Не можеше да сбърка тази гъста черна грива с един-единствен сребърен кичур, изпъкналия профил и сребърния скорпион — емблемата, която блестеше върху щита му. Нямаше никакво време за губене!

Тресалара бързо се отдръпна навътре. В този миг двора се огласи от викове:

— Смърт на тирана! Смърт на крал Варо!

Елани се появи на горната площадка. Хубавичкото ѝ лице бе бяло като платно.

— Какво става?

— Лектор ни предаде. Обкръжени сме. Трябва да намеря татко. Враговете вече са в двора на замъка. Спасявай се, Елани! Скрий се в стаята ми! — Видя, че приятелката ѝ се колебае. — Това е заповед на твоята принцеса! Изпълнявай!

Тресалара бързо се спусна по стълбите и потъна в сенките на дългия коридор. Трябваше незабавно да намери баща си! Трябваше!

Сърцето ѝ биеше толкова силно, сякаш всеки миг щеше да изскочи от гърдите ѝ. Нападателят много добре бяха подбрали времето за атака — кралят току-що се бе оттеглил в изолирания параклис за молитви — сам и невъоръжен.

О, страхливци!, гневно си помисли младата принцеса и натисна тайния панел в стената, който водеше към прекия път до параклиса. Замъкът бе осеян с такива тайни тунели и входи, наследство от някой прапрадядо. Обзет от лудост, невярващ никому и страхуващ се от убийци, той бе построил цял лабиринт под крепостните стени. Тресалара знаеше всеки проход и когато бе малка, често се забавляваше, криейки се из мрачните и прашни тунели.

Сега тези детски игри ѝ помагаша. *Само да успее да стигне навреме! Ще измъкне баща си от параклиса през тайната врата!*

Дръпна лоста, който отваряше стеничката зад олтара. Преди често се бе забавлявала от факта, че иконата на Свети Елдред, господарят на Дракона, виси в сърцето на тайния лабиринт. Сега дори не се сети за това.

Баща ѝ бе коленичил. Изглеждаше стар и немощен в обикновената роба без кралски отличия. Бе свел посивялата си глава почти до пода и шепнеше молитви. Светлината от свещите потрепваше.

Всеки друг път Тресалара щеше да си помисли, че старият крал се моли Бог да го дари със силен и смел зет, който да го зарадва с внучета от мъжки пол, и едва ли щеше да се осмели да го обезпокои. Но сега не бе време за молитви и стари скърби.

— Татко!

— Тресалара! В името на всички светци! — извика Варо, възмутен от мъжките ѝ дрехи и дръзкото ѝ нахлуване. — Да не си полудяла? На това свято място! Облечена в тези...

— Татко, нападнаха ни! Лектор и хората му вече завзеха двора и нахлуват в голямата зала. Джедай... — Тя се насили да овладее треперенето на гласа си. — Джедай е мъртъв. Прониза го коварна ръка. Побързай!

Глъчката отвън вече проникваше през дебелите стени на параклиса. Чу се дрънченето на стомана, последвано от предсмъртни викове.

— Татко! Ела!

Той се поколеба, но в този миг залостената врата се разтърси от яростни удари. Месинговият ключ издрънча върху каменните плочи. Дървото изпука и се разцепи. Кралят се насочи към дъщеря си и тя натисна скрития панел, убедена, че той ще я последва.

Вместо това обаче кралят измъкна кинжала от ръката ѝ и с малкото му останали сили я бутна в тъмния коридор. Тя падна и ожули ръцете си в грубия каменен под. Вратата, водеща към тайния проход се затвори зад нея.

Тресалара скочи и се хвърли към резето, но то не поддаде. Натисна с рамо. Нищо! Сълзи от безсилие и страх за баща ѝ потекоха по страните ѝ, Знаеше, че не може да отвори. Кралят затискаше с гръб вратата от другата страна. Той бе избрал нейния живот пред своя.

Не можеше да стори нищо, освен да плаче и да се моли. Чу забързания тропот на ботуши, после зловещия звън на метал и заглушени гласове.

Измина цяла вечност. Младата принцеса чакаше с безумната надежда, че баща ѝ ще успее да избяга по някакъв начин. Знаеше, че е обречен. Сърцето ѝ стенеше, но тя се закле, че ще отмъсти на Лектор и ще спаси кралството си.

Внезапно се възцари тишина. Кръвта на Тресалара изстина. Тя задраска по дървената врата, опитвайки се да напипа тайния панел и да го отмести. Дървото леко хлътна, но вратата остана затворена. Продължи да натиска. Най-сетне тайната ключалка тихо щракна. Панелът бавно се плъзна.

В параклиса беше полутъмно. Високият свещник, както и кандилата, които горяха пред иконите, бяха съборени на пода. Гореше само свещта над олтара.

— Татко?

Отвърна ѝ тишината. Тресалара внимателно заобиколи олтара. Усети нещо ръбесто под крака си. Наведе се и вдигна някакъв камък. Малък зелен скъпоценен камък, който сякаш ѝ намигна на мъждивата светлина, тъй като в средата бе издълбан като човешко око. Къде го бе виждала?

Пъхна го в кожената торбичка, която висеше на гърдите ѝ под широката риза, и се заоглежда. Ето го Свети Етелред. Но защо от гърдите на светеца капеше кръв? Тя се стичаше към някакво тъмно парче плат, паднало на земята.

Дъхът на принцесата секна. Не, това не бе дреха, а локва кръв! Огромна! Бутна силно панела настрани.

— О, не! Татко!

Колко дребен изглеждаше в окървавената си роба! Тя го притисна до гърдите си. Усети слаб пулс. Очите му, които толкова заприличаха на нейните, бавно се отвориха.

— Гнусно... предателство — едва прошепна той. — Бяха ме предупредили, но аз си мислех... Не можех да повярвам... Благодаря на Бога и Свети Етелред..., че поне скрих... Кристала на Андун.

Тресалара не искаше да повярва, че баща ѝ умира пред очите ѝ.

— Пази си силата, татко. Ще те скрия в тайния проход... ще потърся помощ... Можеш да изпратиш вест до херцога на Морания и да го помолиш...

Гласът му стана дрезгав, задавен шепот.

— Дете, твърде дълго отлагах да ти намеря подходящ съпруг. Вземи Камъка на Андун, дъще моя, и бягай в Морания. Херцогът има... няколко сина. Дори и лишена от кралство, ти си... толкова красива. Сигурен съм, че един от тях... ще поиска да те вземе за жена.

— Никъде няма да бягам! Нито пък ти! Оставаме тук и се борим за спасението на поданиците си!

Гърдите на крал Варо се разтърсиха от мъчителна кашлица и Тресалара усети кръв по пръстите си. Допря страна до лицето му. Ужасяваща хладина! Сълзите ѝ се смесиха с неговите.

— Толкова е... студено — прошепна той сякаш на себе си.

Младото момиче не можеше повече да се самозалъгва. Изправи се бавно, намери една възглавница и я сложи под главата на баща си. Покри го с някакво парче от гоблен, за да запази поне малкото топлина, останала в тялото му. Мъката и огромната отговорност на кралски потомък се стовариха като оловно наметало върху раменете ѝ. Как щеше да понесе тежестта му? Коленете ѝ се разтрепериха и тя се подпря на панела.

— Ще се справиш — излъга Тресалара. — Твоите войски ще победят. Аз ще остана тук и ще те пазя, докато те дойдат.

Той стисна ръката ѝ. Лицето му вече сивееше, а очите гледаха някъде надалеч.

— Ти си много храбра, Тресалара. Много твърдоглава..., но никой не може да те упрекне в липса на смелост.

Главата му клюмна на гърдите, а червеното петно върху тях застрашително се увеличи. Дишането му стана накъсано и хрипливо.

— Сега трябва да те оставя... Тресалара го сграбчи в прегръдките си.

— Не! О, в името на всички светии! — Усещаше как с всеки миг животът го напуска. — Татко, кълна се в нашия Създател, че твоята жертва няма да бъде напразна. Аз ще направя всичко, което е необходимо, за да сплотя нашите поданици и да унищожа Лектор. Ще отмъстя за теб!

Умиращият крал я погледна и едва чуто въздъхна:

— Ах, Тресалара, само ако се бе родила момче...

В параклиса изведнъж надвисна тишина. Тресалара внезапно остана сама сред отломките от разрушения си живот.

ГЛАВА ВТОРА

Скрити в Пещерите на мъглата, една начинаеща магьосница и един начинаещ магьосник наблюдаваха трагичната сцена в кристалното кълбо.

— Горката Тресалара — съчувствено промърмори Найни и докосна образа на принцесата върху стъклото. Извърна глава, за да скрие сълзите си, и дългата ѝ бяла роба проблесна като сноп лунна светлина. — Горкият крал Варо.

Магьосникът отпусна слабите си рамене и обсипаната му с пайети мантия затрептя в сребристо.

— Ти си виновна за всичко! Ако не беше смесила онова око от тритон със сиропа от морски водорасли...

— Аз ли? — надменно възкликна Найни и студено го изгледа. — Не съм аз тази, дето счупи стъкленницата на Ян и пусна на свобода духа, който омагьоса Мириден.

— Да, но ако наоколо нямаше разпръснати очи на тритони и водорасли, сместа нямаше да избухне и...

Двамата погледнаха смутено към центъра на пещерата, където Великият магьосник Мириден лежеше застинал, обвит в омагьосан леден блок, прозрачен като стъкло. Въпреки че Мириден би трябвало да е потънал в дълбок сън, сивите му очи бяха широко отворени и сякаш се взираха в някогашните му ученици с гняв или примирение, в зависимост от ъгъла на светлината. Малко парченце лед блестеше като сълза върху бузата на Великия старец.

Найни побърза да се извърне настрани и неспокойно подръпна една от сребристите си къдрици.

— По-добре замълчи! Доникъде няма да стигнем, ако не спрем да се караме. Само да открием магията за освобождаване от тези пещери, тутакси ще спася принцесата. — Младата магьосница въздъхна. — Така че ще трябва да продължиш да ми помагаш в ровенето из тази безкрайна купчина книги. Ще открием как да

размразим Мириден и той ще използва могъщата си сила, за да помогне на Тресалара да спаси поданиците си.

— Вече десет човешки години се ровим в тези книги. — Тъмните вежди на Илюзъс се смръщиха, докато оглеждаше камарите томове, които стигаха до тавана на пещерата. Ако продължаваха в същия дух, нямаше да им стигне един човешки живот, за да ги изчетат всичките. — А и се нуждая от време, за да се подготвя за изпита за магьосници. Защо изобщо се оставих да бъда замесен във всичко това? Тя не е под моята закрила.

— Ха! Ти си толкова мързелив и егоистичен, че никога няма да станеш старши магьосник! Нищо чудно, че няма човешко същество, което да ти е поверено!

Илюзъс се намръщи още повече.

— Имам! Кадор. Сега той се бие в планините. Могъщ воин. Най-безстрашният и безпощаден в целия свят, той може, без да се затрудни, да спаси това малко кралство.

Найни сладко му се усмихна.

— Тогава защо не го „повикаш“? Със сигурност такъв велик воин с радост ще приеме предизвикателството.

— Съмнявам се, че ще има време... дори и да иска да помогне на Тресалара.

— Аз ще се погрижа да намери време! — засмя се магьосницата.

Взе книгата, върху която бе написано: „Любовни магии и еликсири, том XVIII“, и уверено я отвори на страницата, отбелязана със сребърна лента. — Ти не си единственият, който се подготвя за изпит.

— Негодник! Да се провалиш в ада дано! — Тресалара изглеждаше великолепа в украсената с топази златиста рокля, но очите ѝ блестяха от гняв. Тя крачеше из спалнята си в кулата на замъка, а роклята сякаш също ядно шумолеше. Бяха изминали два дни от коварното предателство и убийството на баща ѝ, а тя дори не бе имала време да го оплаче, Лектор не ѝ бе позволил. Сега бе заставена да се омъжи за него.

— Само ако бях избягала през тунела..., преди хората му да се върнат и да ме открият! — *Поне бе успяла да рани един, а друг да изпрати при Създателя му.* Завъртя се рязко и се обърна към Елани. —

А и ти! Трябваше да се криеш, докато опасността отmine и чак тогава да излезеш.

Елани закърши ръце.

— Как можех да се крия, Ваше Височество, когато знаех, че сте пленница на онзи подлец и негодник?

Чуха как някой маха резето и в стаята влезе Лектор, сияещ в сребристочерните си дрехи. Около врата му имаше масивна златна торква с рубини. Двама от стражите му застанаха пред вратата, а Тресалара закри с тялото си Елани.

— Твоето невежество си пролича, Лектор — презрително заяви тя. — Не биваше да се срещаш с невестата си преди сватбата. Това носи нещастие.

Той се усмихна и грубо сграбчи ръката ѝ.

— Аз сам градя щастието си. Не се страхувам, скъпа моя.

Пристъпи напред и повдигна брадичката ѝ, за да я накара да го погледне. Тресалара забеляза необикновения пръстен, който блестеше на ръката му — митично лице с едно око, изрязано от изумруд. Другото липсваше. Девојката разбра, че изгубеният камък бе онзи, дето го намери в параклиса. Значи Лектор със собствените си ръце бе убил баща ѝ! Омразата ѝ се превърна в къс лед.

Лектор прокара пръст по чувствената извивка на долната ѝ устна.

— Ще те науча да ме обичаш. Аз съм много опитен любовник.

Тя рязко отметна главата си.

— Никога няма да обикна предателя, който най-хладнокръвно уби баща ми, законния крал на Амелония!

Лектор видя отвращението в очите ѝ и се засмя.

— Това не ме плаши. Аз обичам предизвикателствата. — Сграбчи я в обятията си и страстно целуна здраво стиснатите ѝ устни. — Чакам с нетърпение нощта, както и идващите след нея. С времето ще се научиш да цениш... изгодата да си моя съпруга. Ти имаш красота. Аз имам сила. Ще бъдем непобедима двойка. Ще ти доставям удоволствие и ще те накарам да молиш за ласките ми.

Тя избърса устни с опакото на ръката си.

— По-скоро бих се омъжила за свиня!

Лектор злобно изсъска, когато принцесата се опита да се освободи от ненавистната му прегръдка. Той рязко я раздруса и се засмя, опиянен от силата си.

— За мен ще бъде истинско удоволствие да те пречупя и обуздая. Стисна я още по-силно. Нарочно ѝ причиняваше болка, забивайки пръстите си в нежната ѝ плът, но тя стоически понасяше изтезанието и дори вирна гордо глава, въпреки че устните ѝ бяха побелели от болка.

Елани не можа да го понесе и се хвърли към господарката си, за да ѝ помогне. Преди войниците да успеят да извадят мечовете си, Лектор вдигна ръка и я зашлеви. Девойката се свлече на пода, замаяна и обляна в сълзи. Лектор се запъти към вратата, но на прага се обърна и подхвърли през рамо:

— Чуй ме добре, Тресалара. Не ме предизвиквай! Дори и принцесите могат да станат излишни. — Засмя се триумфално и напусна стаята, последван от войниците си.

Тресалара помогна на Елани да стане. Върху лицето на момичето червенееше отпечатъкът от пръстите на Лектор.

— Как може един човек с толкова красиво лице да има толкова черна душа? Боли ме като си помисля, че някога му се възхищавах.

Придворната дама избърса сълзите ѝ.

— Той е жесток. Из селото разправят страхотии за него. Способен е на всичко само и само да сломи духа ви. Изтръпвам от ужас като си представя какво може да ви причини тази нощ, Ваше Височество!

— Не се страхувай за мен. Имам план. — Тресалара повдигна шлейфа на роклята си и измъкна малкия си кинжал.

— О! Как сте успели да го скриете от хората на Лектор?

— В жартиера. Не се осмелиха да ме претърсят. — Лицето на принцесата застина и заприлича на мраморна маска. — Щом не мога да спася хората си, поне ще ги освободя от този негодник Лектор! Ще го пробода в сърцето, преди да се осмели да ми отнеме девствеността!

— Не можете да го направите! Ще ви измъчват и ще ви убият!

Виолетовите очи на Тресалара почерняха. Тя завъртя гривната върху фината си китка — изящна златна верижка, украсена с аметисти, за да подхожда на короната ѝ. Върху централния камък бе гравирана емблемата на Амелония — драконова глава.

— Няма да им позволя да ме хванат жива.

Думите ѝ изплашиха Елани още повече.

— Не бива да го правите! Това е лудост! Помислете си, та вие сте живият символ на Амелония. Само вие, Ваше Височество, имате власт над Камъка на Андун. — Лицето ѝ светна. — Не можете ли да използвате магическата сила на кристала, за да победите Лектор?

— Дори и да успея да открия къде го е скрил баща ми, съмнявам се, че бих могла да управлявам силата му. — Красивото ѝ лице посърна. *Защо не престъпи забраната на баща си и не прочете свещения ръкопис?*

— Вместо да изучавам тайните на Свещения дракон, аз се скитах на воля из горите. Сега моето кралство заплаща егоистичната ми глупост. Ще трябва да изпълня плана си.

Но Елани не изглеждаше убедена.

— Аз имам по-добър. Те не знаят тайния проход зад леглото ви. Скрийте се там, Ваше Височество, а аз ще облека роклята ви, ще забуля лицето си и ще отида вместо вас в параклиса. А когато стражите си отидат, вие ще се преоблечете в селски дрехи и ще избягате. Лектор няма да открие измамата, докато не се разменят брачните клетви и не вдигне булото. Ще имате достатъчно време да се измъкнете от замъка.

— А теб да обрека на смърт. — Тресалара взе студените ръце на придворната дама и се усмихна. — Ти си много смела и си ми истинска приятелка, Елани. Ще направиш добро и на мен, и на кралството, ако останеш жива.

В този миг откъм прозореца се чу силен плясък на крила и двете девойки се обърнаха натам. Една голяма бяла птица бе кацнала на перваза на прозореца — Росмайн, дивият ястреб, който Тресалара бе намерила ранен и бе излекувала. Птицата вече ядеше спокойно от ръката на принцесата.

Тресалара приближи до прозореца и протегна ръка. Ястребът се нагласи върху китката ѝ, но внимателно изви острите си нокти, така че да не одраска нежната кожа. Тя погали лъскавите пера.

— Росмайн, приятелю мой, връщам ти свободата. Лети! Издигни се високо!

Тръсна ръка, за да пусне птицата в синята безбрежност, но ястребът направи малък кръг и отново кацна върху перваза.

— Тя не желае да ви напуска — обади се Елани, — също като мен, Росмайн иска да ви помогне. Само да имаше някой съюзник, на когото да изпратите съобщение за помощ, Росмайн щеше да бъде

вашият вестител! Сигурно някъде в това кралство има мъж, който може да събере хората си, да дойде и да ви избави.

Ястребът разпери великолепните си криле и пронизително изпищя; „*Кадор! Великият воин. Кадор!*“, но за съжаление нито Тресалара, нито Елани го разбраха.

Принцесата дръпна ръката си и златната гривна с аметиста проблесна на слънчевата светлина. В този миг ѝ хрумна нов план.

— Думите ти ми подсказаха нещо, Елани. Може и да не се получи, но това е единствената ми надежда!

Измина час, преди хората на Лектор да се появят, за да съпроводят невестата до параклиса, където щеше да се извърши брачната церемония. Когато отключиха вратата, пред погледите им се разкри смайваща гледка. Елани седеше на един стол край изгасналото огнище. Златните чехли на принцесата стояха пред срещуположния стол, върху който се мъдреше един ястреб, облечен в смачканата златиста сватбена рокля.

— Къде е принцеса Тресалара? — властно попита капитанът на стражата.

Елани мълчаливо посочи към птицата. Росмайн извърна гордата си глава и немигащите му ястребови очи гневно се втренчиха във войника. Върху главата на птицата блестеше златната корона на принцесата с огромния аметист в средата. Мъжете слисано зяпнаха.

— Що за дяволия? — ахна капитанът. — Това същество носи короната на принцесата!

— Магия! — промърмори друг и направи кръстен знак, за да се предпази от уроки.

Докато всички уплашено пристъпваха от крак на крак, в стаята влезе Лектор.

— Защо се бавите? Нямам търпение да отведа красивата си невеста до олтара.

Войниците се отдръпнаха, за да му направят път.

— Принцеса Тресалара е използвала силата на Кристала на Андун, за да се превърне в птица.

— Глупаци! — Лектор мина покрай тях и се закова на място. Не би повярвал, ако не го виждаше със собствените си очи. Ястребът злобно изсъска към него, а светлината се отрази в аметистовата

драконова глава и сякаш му намигна. Загорялото лице на Лектор побледня и се сгърчи от страх и ярост. Той изгуби самообладание.

— В името на Бога, тя няма да успее да се измъкне с подобни номера! Стига!

Спусна се към птицата с намерението да ѝ прекърши врата. Но Росмайн разпери мощните си криле и го перна с едното по окото. Преди да успее да се предпази, един от ноктите ѝ се впи в бузата му и я раздра. В следващия миг ястребът вече бе отлетял през прозореца към сините небеса и с няколко размаха на силните си криле потъна в облаците.

Лектор опипа с ръка раната на лицето си и пръстите му се обагриха в кръв. Очите му засвяткаха от омраза.

— Ще ми платиш, Тресалара! — извика той и рязко се обърна към войниците си. — Обявявам принцеса Тресалара в предателство към страната си. Давам награда от сто златни монети на този, който я залови и ми я доведе... жива или мъртва!

Елани ахна ужасено и капитанът се извърна към нея.

— Ас тази какво да правим?

— Заклучете я и здраво залостете вратата. Нямам време за нея сега. Нека умре от глад.

Лектор и хората му напуснаха стаята. Елани прилепи ухо до вратата и остана така, докато се увери, че са си отишли, а след това пусна резето от вътрешната страна, както ѝ бе казала Тресалара. После отиде до голямото легло с балдахин и почука на стената зад него.

Тресалара бавно плъзна тайния панел и облекчено се усмихна.

— Не мога да повярвам, че се хвана!

Скочи в стаята и се спусна към голямата ракла, където бяха дрехите ѝ. Извади всичко — рокли, пелерини и чаршафи — и направи здраво въже.

— А аз смятах правенето на възли за загубено време — тъжно се засмя принцесата. — Помогни ми да го завържем за единия стълб на кревата.

Прозорецът на кулата беше доста висок. Ако Тресалара не бе свикнала от малка да се катери по дърветата, сигурно щеше да ѝ се завие свят от страх. Долу покрай стръмните каменни стени се извиваше дълбока река. Едно погрешно движение означаваше сигурна смърт.

Елани и Тресалара спуснаха въжето. Краят му не достигна земята и Елани тревожно въздъхна.

— Не се безпокой, Елани. Правила съм го и преди... като бях по-малка.

Тресалара прехапа устни, тъй като усети напирещите в очите си сълзи. Колко се ядосваше баща ѝ на постоянните ѝ лудории! Но и колко бе горд от смелостта ѝ! *О, татко!* — проплака сърцето ѝ. Тя припряно избърса сълзите. Сега трябваше да действа, по-късно щеше да тъгува.

Двете девойки се прегърнаха.

— Не се страхувай. Няма да те изоставя — сериозно рече принцесата. — Ще се върна и ще те спася, Елани!

Тресалара се изкатери върху перваза, дръпна въжето, опита здравината му, пое дълбоко дъх и започна внимателно да се спуска. Мислено благодари на Бога, че тази стена не се виждаше от двора на замъка, а високите дървета край реката я скриваха и откъм селото.

Стигна до края на въжето и се пусна, като преди това се сви, за да омекоти удара. Претърколи се в гъстите къпинови храсти и пъргаво се изправи. От устните ѝ се изтръгнаха няколко проклетия, докато отупваше прахоляка от дрехите и лицето си и махаше малките трънчета, забили се в широката ѝ риза. Коленете ѝ бяха ожулени, а върху единия крачол бе цъфнала голяма дупка. Но Тресалара бе доволна от външния си вид. Приличаше на истински скитник. Никой нямаше да заподозре, че този хлапак е предрешената принцеса на Амелония.

Една принцеса, за чиято глава бе обявена награда.

Преди да се скрие в сенките на Тайнствената гора, Тресалара се обърна и хвърли последен поглед към високите кули на замъка.

— Ще се върна, татко — тържествено произнесе тя. Думите ѝ бяха едновременно и клетва, и молба. — Кълна се в живота си. Ще обединя поданиците ни и ще поведе войска, за да си върна кралството.

И противно на мнението на Елани, не се нуждаеше от помощта на никакъв мъж.

Найни крачеше неспокойно из Пещерите на мъглата и закачи края на дългата си бяла роба в ръба на някакъв кристал. Дръпна я

нетърпеливо. Нейният съдружник в магиите трябваше да помогне на Тресалара, но вече няколко часа не ѝ даваше никакъв знак какво бе направил.

Младата магьосница тръсна глава и високият ѝ глас изпълни пещерата.

— Илюзъс, уморих се да чакам магията ти да проработи. Ти май изобщо не се занимаваш с никаква магия. Даже подозирам, че се спотайваш някъде!

— Не е вярно!

Избухна тъмен пушек и магьосникът се появи на няколко крачки от Найни. Махна с ръце и двамата мигновено се оказаха до входа на Пещерите на мъглите. Найни бе впечатлена, но не се издаде.

— Надут самохвалко!

Илюзъс я изгледа сърдито. Досадница! Е, това щеше да я убеди, че я превъзхожда по сила.

— Помощта вече е на път. — Плесна с ръце и се разнесе тропотът на копита. — Призовах лорд Кадор. Той се завърна от земите край границата! Ще се срещне с Бранд, водача на бунтовниците!

Голяма група мъже префуча в галоп покрай входа на пещерата. Те не бяха облечени в сребристочерно както хората на Лектор, а върху щитовете им нямаше гравирани скорпион — емблемата на предателя. В интерес на истината те изглеждаха доста опърпани в износените си кожени жакети, скромни туники и избелели пелерини. Ала върху широките им рамене блестяха бойни доспехи, а очите им бяха очи на истински воини, калени в многобройни битки.

Найни се намуси.

— И това ли са твоите благородни герои? Та те приличат на банда разбойници!

— Те са истински воини. А това е Кадор от Килдор, техният водач.

Въпреки че дрехите му не се различаваха от дрехите на останалите, Кадор ги носеше с подчертана царственост. Лицето му бе бронзово и загрубяло от вятъра, но изключително привлекателно. Нещо в чертите му напомняше на горд ястреб. Косата му улавяше лъчите на късното следобедно слънце и блестеше като разтопено злато. В тъмносапфирените му очи гореше огън, а в твърдата линия на

устните се четеше решителност, сила и властност. Този мъж бе роден за водач.

От гърдите на Найни се изтръгна романтична въздишка. *Да, този мъж бе тъкмо за Тресалара! Добре свършена работа, Илюзъс!*, помисли си тя, но на глас изрече съвсем друго:

— Ако това е най-доброто, което можеш да направиш, предполагам, че ще трябва да се задоволим и с него. Поне е опитен воин, а освен това явно е изпълнен с желание да помогне на принцесата.

Илюзъс задъвка долната си устна. Имаше нещо, върху което все още работеше. Един номер, за който не бе сигурен, че ще се получи. Този планинец можеше да не пожелае да се съюзи с бунтовниците от Амелония. Никак не му се искаше да мисли за това. Ако се провали, Найни ще има да му го натяква най-малко през следващите сто години.

Усети как по лицето му плъзва издайническа червенина и изчезна, преди магьосницата да забележи.

ГЛАВА ТРЕТА

— Ммм! Печено с лук!

Тресалара вдъхна миризмата с наслада.

Трябваша ѝ пет дни, за да стигне до края на Тайнствената гора. Не успя да се снабди с кон и бе принудена да заобикаля, защото имаше опасност да се натъкне на преследвачите на Лектор. Беше измръзнала, уморена и гладна. Не бе яла от предния следобед, тъй като падна в един поток и изгуби парчето хляб и буцата сирене, които набързо бе взела преди бягството си. Сега празният ѝ стомах се бунтуваше, а което бе още по лошо и ботушите ѝ не бяха изсъхнали.

Светлините на странноприемницата и апетитната миризма я примамваха да напусне сигурното убежище на гъстата гора.

Вътре бе пълно с мъже с кожени жилетки и овехтели туники. Изпъкналите им скули и светлите очи издаваха, че не са от Амелония. Принцесата реши, че са планинци от граничните области. Опасни мъже като онзи, обявен извън закона, Кадор от Килдор, който нападна земята край границата и с когото се плашеха непослушните деца.

Тресалара се обгърна с ръце, за да се стопли. На сутринта сигурно ще трябва да се върне в замъка и да се промъкне в една от конюшните. Старият Филбин щеше да ѝ даде пелерина и одеяло, седло и един от собствените ѝ коне. Междувременно трябваше да намери и безопасно място за пренощуване, както и малко храна.

Надяваше се да се приюти в някоя ферма, където срещу работа да получи подслон и вечеря. Обаче отвсякъде я отпращаха с едни и същи думи: „Този момък е твърде слаб, твърде крехък и твърде млад“ Разбира се, мръсното лице и опърпаните дрехи също не говореха в нейна полза.

Но Тресалара знаеше, че не това е най-важното. Съгледвачите на Лектор бяха навсякъде и в тези несигурни времена всеки непознат изглеждаше подозрителен. Младата принцеса бе огорчена не толкова

от многобройните врати, които се затръшнаха под носа ѝ, колкото от страха и недоверието в очите на поданиците си.

Амелония вече не бе щастливото кралство, каквото винаги е била. Тресалара разбра, че неволите на хората не са само от последните пет дни. С възрастта баща ѝ постепенно се бе оттеглил от държавните дела и се бе затворил в своя свят на съзерцание и молитви. През това време Лектор бе злоупотребявал с дадената му власт.

Тресалара стисна зъби. Щеше да направи всичко, което е по силите ѝ, за да го победи, дори това да струва живота ѝ! Само да бе успяла да открие Камъка на Андун! С него щеше да бъде непобедима, ако разбира се, научеше тайната му. Ужасна смърт заплашваше този, който се опита да използва силата му, без да я познава. Трябваше на всяка цена да намери камъка, и то преди Лектор!

Принцесата бе дочула разни слухове, че група бунтовници обитава Тайнствената гора и че членовете ѝ се увеличавали с всеки изминал ден. Ако успееше да се добере до тях, всичките ѝ проблеми можеха да се решат. Но първо трябваше да се погрижи за себе си, а това означаваше — да си набави храна и убежище.

Тя пое дълбоко дъх, прокрадна се през дърветата и се насочи към странноприемницата.

В „Короната и жълъда“ бе задушно. Клиентите бяха търговци, пътници и хора от близките ферми. Задименото помещение бе препълнено. Неколцина мъже, които приличаха на планинци, се бяха настанили край отворения прозорец. Водачът им, строен мъж с ястребово лице и разрошена коса с цвета на блестяща златна монета, седеше малко настрана от останалите. Грубите дрехи скриваха мускулестото му тяло на кален воин, но не можеха да скрият властния и самоуверен вид на човек, свикнал да командва.

В този миг цялото му внимание бе съсредоточено върху чинията с храна. Той откъсна Апетитно парче от печената птица.

— Наблюдавай онзи приятел там с кафявата вълнена мантия, Бранд. Под нея е скрита ризница.

Събеседникът му, як мъж с широки рамене и войнишка стойка, облечен в дрехи на дървар, вдигна халбата си с бира.

— Забелязах го, Кадор. Човек на краля.

— Не. Човек на Лектор. — Лицето му остана непроницаемо, докато се навеждаше напред и снижаваше гласа си. — Имам агент в

замъка. Той ми каза, че крал Варо не е болен, а е мъртъв. Убит от ръката на лорд Лектор. Узурпаторът възнамерявал да се ожени за принцесата и да се обяви за крал. Моят човек ми каза също, че принцесата е изчезнала. Носят се слухове, че се е превърнала в птица и е отлетяла неизвестно къде.

Бранд бързо се прекръсти против уроки.

— Кълна се в брадата на Свети Етелред, но още не мога да разбера защо искаш да се присъединиш към нас.

Лицето на Кадор стана каменно.

— Не разбираш ли? — Погледът му помръкна от горчивите спомени. Когато се бе завърнал в родните си земи, бе намерил цялото си семейство жестоко избито от хората на Лектор при един от разбойническите им набези по границата.

Преди другарят му да успее да отговори, Кадор му даде знак да замълчи. Той се облегна нехайно на рамката на прозореца, но в сините му очи проблесна пламък, който Бранд добре познаваше. Ръката му светкавично се стрелна към дръжката на меча, скрит под закърпената мантия. Кадор си бе наумил нещо.

Прозорецът бе толкова близо, че Тресалара можеше да го докосне, ако протегне ръка. При вида на храната устата ѝ се напълни със слюнка. Сочното печено и ухаещият топъл хляб бяха прекалено голямо изкушение, за да му устои. Тя мълниеносно протегна ръка и забучи парче месо на върха на ножа си.

Ала в същия миг друга ръка се обви около китката ѝ и я стегна като желязна скоба. Принцесата усети как я дръпват навътре. Още една ръка сграбчи и другата ѝ китка. Преди да се усети, я преметнаха през прозореца и тя се просна върху грубо скованата дървена маса. Бранд се отпусна. Едва ли това мършаво и дрипаво момче представляваше някаква опасност.

Кадор изпитателно огледа мръсния хлапак.

— Виж ти! Виж ти! Каква дребна рибка хванах — сухо рече той.

Тресалара промърмори някакво проклятие и се опита да се отскубне от желязната му хватка.

— Пусни ме! — Китката я заболя, но не можа да я издърпа.

Предизвикателният ѝ тон изненада Кадор. Не го бе очаквал от толкова малко и крехко хлапе. Сграбчи Тресалара за раменете и я притисна към стената.

— Знаеш ли какво е наказанието за кражба, момче?

Въпреки че усети, че този мъж е опасен, Тресалара дръзко отвърна:

— Да. Десет камшика.

Той се намръщи.

— Твоите познания са доста остарели, младежо. Наказанието в момента е отрязване на ръката, която е посегнала.

Тресалара отвори уста, за да възрази, но прочете истината в очите му. Нима злото бе взело такива размери?

— Сигурно е заповед на Лектор — с отвращение изрече тя.

Кадор инстинктивно закри устата ѝ с ръка.

— Дръж си езика зад зъбите, момче, иначе ще изскубнат и него!

Принцесата застина. Не я беше страх от необикновената сила на този мъж, но имаше нещо особено, което се излъчваше от него. Сърцето ѝ затуптя бясно в гърдите ѝ.

Коленете ѝ се разтрепериха. Дъхът ѝ секна. Никога досега не бе изпитвала подобно нещо. Безпомощността ѝ бавно се превърна в гняв.

Той я бутна грубо към пейката.

— Ти събуди любопитството ми. Седни и ми кажи името си. Защо едно младо и здраво момче като теб трябва да краде вечерята си, вместо да си я спечели с труд? Ако отговорът ти ми хареса, ще те угостя даром.

Тресалара напълно забрави глада си. Тя прехапа устни, опитвайки се да заличи спомена за твърдата му мазолеста ръка, притисната към тях. Господи, този мъж наистина бе много силен! Пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Името ми е Трев. Опитах да си намеря работа. Но никой не ме нае, защото всички се страхуваха да не би да съм съгледвач на Лектор.

Кадор даде знак на една прислужница и тя донесе чиния, пълна с ухаещо сочно месо. Сложи я пред Тресалара.

— Май се нуждаеш от малко угояване.

Изкусителният аромат на месото предизвика сълзи в очите ѝ. Стомахът ѝ се обади толкова високо, че и другите го чуха. Тя се засрами. Кадор се наведе към нея. В погледа му блеснаха дяволити пламъчета.

— Гладен си, нали? Заповядай! Обаче преди това имам още един малък въпрос.

Обърна се с гръб към стаята, вдигна кинжала ѝ, който бе паднал на пода, и го заби в масата. Светлината от свещите се отрази върху дръжката му. Големият аметист с гравирана драконова глава проблесна.

— Интересна играчка за един изгладнял младеж. Странно... Сигурен съм, че струва цял куп златни монети.

Около масата надвисна напрегната тишина. Тресалара нямаше друг изход, освен да му каже истината и да се надява, че ще ѝ повярва.

— Той принадлежеше на майка ми — с тихо достойнство отвърна девойката. — Подарък от краля.

Кадор отметна глава и се засмя.

— Доста невероятна история, но не знам защо аз ти вярвам.

Бранд потърка брадичката си.

— И аз. Макар че кой би си го помислил за нашия крал Варо. Изглеждаше предан и верен съпруг, а си имал любовница. Всички смятахме, че обожава своята красива кралица.

Сълзи на гняв и болка запариха очите на Тресалара. Закашля се, преструвайки се, че е от задимения въздух. Не посмя да защити баща си, тъй като това щеше да предизвика още въпроси и имаше опасност да разкрият самоличността ѝ. Кадор я потупа по гърба — доста по-силно, отколкото тя смяташе за необходимо.

— Яж, момче. заслужи си вечерята. Имам нужда от пъргаво и работливо хлапе, което да се грижи за конете ни, Искаш ли да се присъединиш към нас? Ще имаш храна, малко монети в кесията, а и приключения...

Тя се поколеба. Това щеше да е добро прикритие. Вероятно щеше да дочуе новини за своя враг, както и да се опита да открие верни съюзници. Никой не би заподозрял, че бедното конярче е изчезналата принцеса.

— Момчето ми изглежда твърде изнежено и слабо, за да язди по цял ден, а нощем да спи на твърдата земя.

Тя стрелна гневно Бранд.

— Яздя като вятър!

— О! А къде ти е конят?

Тресалара смутено се размърда. Кадор изглеждаше развеселен.

Бранд остави халбата с бира на масата.

— Колко жалко, че принцеса Тресалара е избягала от замъка, Кадор. Иначе можеше да използваш прочутия си чар и да я омаеш да сподели с теб пухеното си легло, вместо да спиш на пробит сламен дюшек в някоя обикновена странноприемница.

Тресалара се вцепени. „Кадор!“

Имаше само един мъж с това име — Кадор от Килдор. Беше потресена от разкритието, че седи до страшния Кадор, разбойника, за когото се носеха слухове, че е най-опасният мъж из всички четири кралства на запад. Чак по-късно осъзна обидните думи, отнасящи се до нея.

Главатарят на разбойниците се засмя на грубата шега.

— И така съм си добре. Предпочитам една хубавичка и весела прислужница да топли леглото ми, отколкото някаква си принцеса. Разправят, че имала властен и зъл характер и лице на грозно джудже!

Засегнатата до дъното на душата си, Тресалара остави халбата с бира, която тъкмо поднасяше към устните си.

— Грешите, сър. Чувал съм, че принцеса Тресалара е нежна и хубава.

Кадор ѝ хвърли недоверчив поглед.

— Е, момче, със същата увереност можеш да кажеш, че и свинете имат криле.

— Но тя все пак е законният владетел на Амелония — тихо се обади Бранд. — Лектор никога няма да седне върху трона на дракона.

Думите му бяха посрещнати с мълчание. В този миг мъжът с кафявата вълнена мантия скочи и измъкна меча си.

— Смърт на Кадор и на бунтовниците!

По негов знак хората на Лектор нахлуха в странноприемницата и настана страшна суматоха. Тресалара видя как Кадор и Бранд се хвърлят напред с извадени мечове. Тя бързо скочи през прозореца и затича към конюшните.

Мислено благодари на Джедай и стария коняр в замъка, които я бяха научили да действа бързо и съобразително. Във втората клетка имаше прекрасна кобила с бяло петно на челото. Тресалара отвори торбата, превързана към седлото, и откри вътре една пелерина в черно и сребристо. Ловко сложи юздата и се метна върху кобилата.

Останалите посетители в странноприемницата се бяха притекли на помощ на Кадор и хората му. Повечето от войниците на Лектор бяха

изтласкани към вратата, но битката си оставаше неравна. Нови и нови войници излизаха от гората. Кадор и хората му бяха обречени.

Разумът диктуваше на Тресалара да се насочи към главния път и да се отдалечи колкото е възможно повече от странноприемницата. Тя се опита да си внуши, че това е една възможност да се възползва от обстоятелствата — ако узурпаторът е зает да се бие с бунтовниците, той няма да има време да я търси.

Обви плътно около тялото си сребристочерната пелерина и препусна към предната врата, където неколцина войници стояха на стража, за да не допуснат никой да избяга.

— Хей, вие! Аз съм пратеник на лорд Лектор. Последвайте ме! — извика девойката. — Принцеса Тресалара се опитва да се измъкне по пътя край реката! Всички трябва да се присъединят към преследвачите ѝ!

Обиколи странноприемницата и продължи да крещи „заповедите на лорда“. Капитанът, чул виковете ѝ, заповяда на хората си да се оттеглят. Всички хукнаха към гората, където бяха скрили конете си, и веднага препуснаха след Тресалара.

Бяха изминали доста години, откакто за последен път принцесата бе яздила през Тайнствената гора, но паметта ѝ не ѝ изневери. Тя поведе хората на Лектор по извитите пътеки, примамвайки ги все по-навътре и по-навътре в гората, докато накрая те напълно се изгубиха в тъмнината.

Тогава Тресалара захвърли пелерината и се вкопчи в един надвиснал клон. Останалият без ездач кон, избяга в мрака. Девойката се покатери на дървото и се скри сред гъстите листа. Сега положението ѝ бе много по-лошо, отколкото преди няколко часа, защото ако я видеха, войниците на Лектор сигурно щяха да я познаят.

Въпреки всичко никога досега не се бе чувствала по-жива и изпълнена с енергия.

Разнесе се тропот на копита. Тресалара се сгуши и затаи дъх. Ездачът беше точно под нея. Лунната светлина, която се процеждаше през листата, освети ястребовите черти на лицето му и златистата коса. Кадор!

— Ти си един глупак, млади Трев, но никога не съм срещал по-смел глупак! — Протегна ръка, за да ѝ помогне да скочи долу. — Ела. Нямаме време за губене.

Тя се поколеба, но в далечината се чу дрънкане на оръжие и конски тропот, знак, че хората на Лектор се връщат. Скочи.

Той я хвана, обърна черния си като нощта жребец и препусна в галоп. Принцесата се почувства защитена и спокойна, въпреки дебнешката ги опасност. Изглежда Кадор добре познаваше гората, тъй като конят се носеше по кадифените поляни, скътани сред вековните дървета, и избягваше гъстите шубраци и бодливите къпини. Най-накрая стигнаха до една просторна поляна.

Кадор смушка черния жребец и животното се стрелна като вихър. Кръвта на Тресалара кипна, а сърцето ѝ запя, предвкусвайки вълнуващи приключения. Всичко у нея застана нащрек. Тялото ѝ се стегна. В далечината, огрени от лунната светлина, проблясваха водите на Тайнственото езеро. Легендите разправяха, че тъкмо на това място някога преди много години бил намерен Кристалът на Андун. Когато приближиха, от повърхността на езерото се надигна сияйна мъгла, която се разпротря като прозрачно було над земята. Черните дървета въздъхнаха и зашепнаха. На Тресалара ѝ се стори, че съвсем ясно различава думите им.

Пътуването ѝ с Кадор под обсипаното със звезди небе приличаше на прекрасен сън. Искеше ѝ се никога да не свършва. Обгърнатата от нощта и окъпана от лунните лъчи, забравила меката и умората, тя с радост би яздила така до края на света. Топлината на мускулестото тяло на Кадор проникваше в нейното, сгряваше я, прогонвайки надалеч студа на нощния въздух.

Силната му ръка здраво обгръщаше кръста ѝ. Тресалара би трябвало да се чувства напълно защитена, притисната до широките му гърди. Вместо това тя имаше странното и необяснимо чувство, че никога досега не е била в по-голяма опасност.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Начинаещата магьосница Найни се извърна със задоволство от вълшебното кълбо.

— Трябва да призная, че двамата се разбират много добре!

Илюзъс важно кимна.

— Казах ти, че Кадор ще оправи нещата.

— Кадор ли? Тресалара бе тази, която спаси и него, и хората му. Без нея — и без моята магия, разбира се, — бяха изгубени.

Илюзъс се изпъна нагоре, достигайки тавана на пещерата.

— Стига си се хвалила!

— Да не би да се опитваш да ме изплашиш? — Найни размаха ръце и се превърна във въртящо се колело от пламъци. — Я да видим кой е по-голям магьосник!

Илюзъс не ѝ остана дължен и бързо се преобрази във вихрушка, която изгаси свещите. Бурканчетата по лавиците задрънчаха, разклатиха се и изпопадаха по пода. От тях се изсипаха най-различни по цвят прахове. Обаче Найни беше твърде концентрирана в магията си, за да забележи. В момента тя бе приела образа на огромна морска вълна, която връхлетя с грохот върху вихрушката. Илюзъс помете една лавица. По пода се разлетяха бутилки и стъкленици. Искрящите течности се смесиха с праховете и образуваха набъбваща пяна.

Найни възвърна истинската си форма, клекна и се опита да раздели сместа. В бързината удари главата си в Илюзъс.

— О, не! Моите любовни елексири! Моите елексири за омраза!

Илюзъс бе не по-малко отчаян.

— О, не! Моите прахове за промяна на формата! Внимавай!

Беше късно! Блесна светкавица, разнесе се силен гръм и страшна експлозия разтърси Пещерите на мъглата. От тавана се посипаха кристалчета. Въздухът се изпълни с тайнствен червен дим. Когато най-сетне всичко се успокои, Илюзъс и Найни не се виждаха никъде. В пещерата цареше истински хаос. Единствено замразеният Мириден си бе останал цял... Както и две големи жаби, които се гледаха злобно.

Тресалара се чувстваше безкрайно уморена, когато двамата с Кадор най-сетне стигнаха до лагера на бунтовниците в най-затътената част на Тайнствената гора. Лагерниците оставиха работата си и се втренчиха изумено в новодошлите, а седналият край огъня Бранд се намръщи. Кадор скочи от коня. Помогна и на Тресалара да слезе. Тя едва не падна от умора. Вълнението ѝ бе дало сили да издържи изтощителната езда, но сега, когато най-сетне бяха стигнали до края на пътуването, принцесата се чувстваше напълно изтощена. Единственото, което искаше, бе да се свие на топка и да заспи.

Затова остана слисана, когато Кадор ѝ подаде юздите и нареди:

— Погрижи се за коня ми.

Но съдържа ядната си забележка. По-добре да не се разкрива, докато не опознае тези хора. Нищо чудно те да пожелаят да се отърват от законната си принцеса и да поискат да сложат свой човек на трона на Амелония. Например Кадор.

Бранд остави настрани хамута, който майстореше, и се изправи.

— Не биваше да водиш тук това момче. Не го познаваме. Никой не може да гарантира за него.

Кадор сложи ръце на хълбоците си и заяви:

— Аз гарантирам за него! Младият Трев доказва, че е съобразителен, смел и не е приятел на лорд Лектор. — Присви очи. — Ако искаш да поведеш теб и хората ти към победа, Бранд, трябва да вярваш на преценките ми... и да приемаш решенията ми.

За миг между планинеца и бунтовника надвисна напрегната тишина. Сетне Бранд кимна.

— Много добре. Имаме нужда от хора, но момчето трябва да даде клетва за вяност.

Тресалара пристъпи напред.

— Ще се закълна.

Кадор извади мечата си.

— Сложи ръка върху камъка в средата на дръжката.

Тресалара протегна ръка към изпъкналия кристал, в който бе вграден скъпоценен амулет. И изтръпна! Камъкът искреше в познатите ѝ сини, червени и златисти светлини. Това със сигурност бе едно от липсващите късчета на Кристала на Андун. Очите ѝ се разшириха

само за миг. После бързо се съвзе. Острието на меча бе само на сантиметри от нея. Тя не се съмняваше, че само една погрешна дума или движение и то безпогрешно ще улучи целта си. Взря се в кристала и забеляза древните символи, издълбани отгоре: „Аз градя!“.

— Ти, Трев, заклеваш ли се, че никога няма да издадеш местоположението на този лагер, нито имената на тези смели мъже и жени, които са се събрали, за да освободят Амелония от ръката на тирана?

— Заклевам се!

— Изправи се — нареди Кадор и пъкна меча в ножницата. — Помни, че си обвързан с клетвата дори и пред лицето на смъртта. — Нид, разведи новодошлия из лагера. Разбира се, след като първо се погрижи за коня ми.

Един навъсен младеж пристъпи напред и предпазливо огледа Тресалара. Както и останалите в лагера, той вече бе чул от Бранд за съобразителността на това момче и за необикновените му способности на ездач. Само за една вечер този Трев си бе извоювал одобрението на Кадор, нещо за което самият Нид отдавна мечтаеше, но не бе постигнал. Колкото и да се срамуваше, не можеше да отрече, че се страхува от конете.

— Оттук — рязко каза той и Тресалара го последва, водейки зад себе си огромния черен жребец, сякаш бе покорно агънце.

Неколцина девойки ги изгледаха, докато двете момчета прекосяваха лагера, за да отидат до мястото, където бяха конете. Сред тях беше и хубавката Улфин, по която Нид въздишаше отдалеч. Трев със сигурност щеше много лесно да спечели възхищението ѝ, както бе направил вече с Кадор. Мисълта окончателно го вкисна. Трябваше да намери начин да сложи този Трев на мястото му, веднъж и завинаги.

Една идея се оформи в съзнанието му, ала трябваше да почака, когато Кадор отсъства. Междувременно предпазливо ще започне да подготвя почвата. Остави Тресалара, която се зае да подсушава гърба на жребеца, и се върна след малко, за да ѝ покаже останалата част от лагера.

Слухът за изчезването на принцеса Тресалара бе достигнал и до бунтовниците. Всички имаха различни мнения по въпроса. Повечето смятаха, че младата принцеса се крие някъде в замъка; други бяха

сигурни, че е мъртва — или от ръката на Лектор, или от собствената си ръка.

Тресалара се зарадва, когато видя колко много са бунтовниците.

— Хората на Лектор са по-добре въоръжени — каза тя на спътника си, — но вие сте по-многобройни, отколкото очаквах.

— След като Кадор се съгласи да се съюзи с Бранд, започнаха да прииждат хора от всички краища на кралството. Няма посмели и безстрашни бойци от планините до морето! — гордо заяви Нид. — Кадор казва, че победата му е сигурна, стига да залови принцесата.

При тези заплашителни думи сърцето на Тресалара замря и тя се умълча. Сега бе доволна, че не се поддаде на импулса си и не разкри истинската си самоличност пред красивия планинец. Изглежда бе избегнала една опасност, за да се озове пред още по-голяма.

Но по-късно през нощта, докато лежеше върху одеялото до леглото на Кадор, тя се успокои. Никой нямаше да се сети да я търси сред тази опърпана банда. Беше в безопасност, докато не знаеха коя е. Единственото, което я плашеше, бяха собствените ѝ чувства.

Младото момиче се заслуша в спокойното мъжко дишане. Дали бе буден? Изпита силното желание да му се довери, но трябваше да изчака, докато не се увери в лоялността му. А ако Кадор искаше трона за себе си? Доколкото си спомняше, той бе обявен извън закона заради опита си да свали от престола братовчед си, херцога на Морания.

Освен това клетвата за вярност, която даде, бе към него и към хората му. Нямаше и намек за вярност към двореца или към законната наследница на трона. Не, по-добре да изчака и да разбере какви са намеренията на бунтовниците, преди да се разкрие.

Кадор остана да лежи буден дълго след като Тресалара се унесе. Мислите му не се отличаваха много от нейните. Той знаеше, че е момиче от мига, в който я бе притиснал към стената на странноприемницата. Тогава изненадата му бе огромна. Веднага се бе сетил за изчезналата принцеса. Тя беше на възрастта на това слабо момче. А и ръцете ѝ... Въпреки изпръхналостта и драскотините, те бяха меки и бели. Личеше си, че не са привикнали към тежка работа. Това бяха ръце на дама.

Или на принцеса.

Тя със сигурност притежаваше отличителните черти на рода си. Макар и да криеше косата си под голямата кожена шапка, тези огромни

аметистови очи под тънките извити вежди трудно можеха да се сбъркат. Младият воин се усмихна в мрака. Не можеше да стане по-добре дори и да го бе планирал. Принцеса Тресалара, наследницата на трона на Амелония, бе паднала в ръцете му като узряла круша.

Сега оставаше да реши какво точно да прави с нея.

ГЛАВА ПЕТА

Пещерите на мъглата две изтощени жаби седяха на пода и злобно се гледаха. Всичките им опити да скочат върху масата, където лежеше разтворена дебелината книга с магиите, завършваха с неуспех. Голямата тъмна жаба опита пак, но плюсна по гръб. Петната върху светлия ѝ корем бяха с много интересна форма — приличаха на малки звезди и луни.

— Ти си виновна за всичко — изпъшка Илюзъс и размаха ципестите си пръсти във въздуха.

— Глупости — срязва го Найни и нервно заподскача напред-назад. Въпреки че и за двамата магьосници времето се измерваше с други величини — съвсем различни от тези, с които си служеха хората — тя вече се чувстваше уморена, мускулите я боляха от непрекъснатото движение, а и нямаше нищо за ядене, освен един бръмбар, кацнал върху скалата. По-скоро ще умре, отколкото да яде буболечки! Събра цялата си воля, за да задържи дългия си език в устата.

— О, как бих искала да се бяхме превърнали в нещо, което лети. Тогава щяхме да стигнем до масата, да прочетем книгата с магиите и да се опитаме да се измъкнем от тази каша. А и моята бедна принцеса се намира в ужасна опасност. — В този миг ѝ хрумна една идея. — Илюзъс! Виждаш ли онази магическа пръчка? Ако аз успея да стигна до единия ѝ край, а ти подскочиш върху този, може би ще успееш да ме подхвърлиш върху масата!

По-тъмната жаба заподскача около пръчката и внимателно я огледа.

— Може и да стане. Но как да съм сигурен, че ще удържиш на думата си? Нищо чудно да спасиш само себе си, а мен да оставиш жаба!

Найни завъртя големите си изпъкнали очи.

— Просто ще трябва да ми се довериш!

Илюзъс не помръдна, загледан в ципестите си пръсти.

— Добре. Скачай!

Обаче преди Найни да е стигнала до пръчката, се случи нещо много любопитно. Някакво кълбо искрящ пушек проблесна в пещерата. Когато въздухът се проясни, Найни установи, че наоколо грее слънце, а тя се носи по някаква река върху една лилия. За нейно огромно разочарование продължаваше да бъде жаба.

— Какво стана? — изкряка Илюзъс.

— Нямам никаква представа — изквака в отговор Найни. Малко по-надолу подскочи върху обраслия с трева бряг и се огледа. — Но поне знам къде сме. Това е лагерът на бунтовниците. Тук миналата нощ Кадор доведе Тресалара. Хайде да я намерим и да видим какво прави.

Илюзъс се взираше в обратна посока, от другата страна на реката.

— Аз вече я открих, Найни. Страхувам се, че гледката никак няма да ти хареса!

— Кого наричаш пъпчив? — изкрещя Нид. Как се осмеляваше този новак да го прави за смях пред останалите, и особено пред Улфин!

Тресалара се бе опитала да не забелязва заяжданията и оскърбителните забележки на Нид, но нещата бяха отишли твърде далеч. През последните две седмици това момче бе превърнало живота ѝ в истински ад. Днес успя да я бутне в една голяма купчина конски тор, в резултат на което тя изтърва своята дажба хляб. А сега пък бе опръскал с кал и тор седлото на Кадор, което тя преди малко почисти и излъска.

Ако не се бе защитила, той щеше, подобно на всички глупаци, да вгорчава живота ѝ от изгрев до залез. Сега принцесата стоеше изправена, с ръце на кръста.

— Ако се съмняваш в думите ми, пъпчивко, по-добре се погледни във водите на реката. А ще направиш още по-добре, ако се поизмиеш. Само един Бог знае от кога не си се къпал и всеки, който има нещастieto да те доближи, ще се закълне, че отчаяно се нуждаеш от една хубава баня!

Тя се обърна, последвана от гръмкия смях на насъбралите се младежи. Това щеше да накара Нид да си затваря устата, поне за известно време. Но дали не бъркаше? Тя чу звука от изтеглянето на меч. Извъртя се бързо като котка и се озова на няколко крачки от Нид, който вече размахваше оръжието. Той се спусна към нея.

— Сега да те видим колко си смел, сър Трев!

Тресалара бе въоръжена само с малкия си кинжал.

Тя преглътна с усилие, измъкна го и зае отбранителна позиция.

— Не е честно! — изкрещя някой от тълпата. — Кинжалът не може да се мери с меч. — Бе едно по-голямо момче с пясъчноруса коса. То извади собственото си оръжие и го хвърли на Тресалара. — Ето това ще ти свърши работа.

Тя го улови и се усмихна. Мечът бе добър, със съвършен баланс и остро и здраво острие.

— Чудесна изработка — похвали оръжието тя. — Благодаря!

Завъртя меча и той изсвистя във въздуха. Нид беше твърде заслепен от гняв и не обърна внимание на умениято, с което тя държеше оръжието. Но останалите го забелязаха и окуражително заподвикваха.

— Хайде, дай му да се разбере!

Тресалара изчака противникът ѝ да направи първото си движение. Нид се спусна яростно напред и тя с лекота го парира. Това го сепна за миг, но той се съвзе и отново нападна. Въпреки че Тресалара бе отлично обучена, притежаваше остро око и рефлексии на котка, Нид бе по-едър и по-тежък и това му даваше малко предимство.

Затова пък принцесата компенсираше липсата на сила с ловкост и хитри хватки. Тресалара изкусно се завъртя и отбягна удара му, а острието на меча ѝ звънна в неговото. Отново се изплъзна извън обсега му.

— Хвани ме, ако можеш!

Принцесата с лекота продължаваше да избягва атаките, смеейки се на смущението му. Беше горда от начина, по който се справяше, и тайно се надяваше, че Кадор наблюдава двубоя. За нея бе станало много важно да спечели одобрението му. Независимо от страшните истории, които се разказваха за бунтовника, тя не бе открила злоба в него. Напротив, младият воин притежаваше качества, достойни за възхищение.

Нид се възползва от моментното ѝ разсейване. Тя завъртя китката си, за да отклони острието на меча му. Разгневеният ѝ противник я притисна с атаката си. Пъхна меча си под нейния, но острието му се изплъзна покрай нейното. Нахвърли се още по-ожесточено. Ще накара този Трев да съжالياва, че кракът му някога е стъпил в лагера!

На Тресалара ней бе нужно много време, за да разбере, че Нид иска не само да я победи, а възнамерява да ѝ нанесе много по-сериозни поражения. Усетила опасността, тя се хвърли в двубоя с още по-голямо умение, използвайки всички хватки, на които я бе научил Джедай. Единственият начин да избегне сериозно нараняване, бе да му покаже, че е достоен съперник. Затова позволи на Нид да започне пръв следващото нападение, сетне отскочи светкавично настрани и контраатакува. Острието на меча ѝ докосна леко ръката му. Изискваше се голямо умение да прободеш противника, без да му причиниш сериозна рана. Младото момиче бе много гордо от себе си.

Нид се олюля назад и попипа раненото място. Върху ръкава на ризата му бе избило малко кърваво петно. Колко пъти Джедай ѝ бе повтарял, че гневът и гордостта нямат място в един дуел? Тресалара отпусна меча си, обхваната от угризения на съвестта.

— Нека да се опитаме да бъдем приятели, Нид. Ела, ще превържа ръката ти.

Погледът, който младежът ѝ хвърли, трябваше да я предупреди, но Тресалара не го забеляза. Тя пристъпи към него. Лицето на Нид почервения. Пребледня. Накрая отново пламна. Да бъде посрамен публично, и то от това хилаво момче, бе нещо, което не можеше да преглътне. Подигравателните забележки по негов адрес го заслепиха.

Сякаш пред очите му се падна червена пелена. Нид стоеше с полуспуснат меч, сякаш се канеше да го прибере, но внезапно се стрелна напред, насочил острието право към сърцето ѝ. Тресалара бе изненадана от подлото му нападение. Въпреки че реагира много бързо, все пак не успя да отблъсне удара. Върхът на меча му разкъса ръкава ѝ и проряза тънка линия от лакътя до рамото.

Страх и гняв избухнаха в гърдите ѝ, Яростно кръстоса оръжието си с неговото. Но в този миг друго острие проблесна между техните и мечът ѝ изхвъркна от изтръпналата ѝ и скована ръка.

— Достатъчно! — изрева Кадор.

Той се изправи между тях като някакъв ангел на отмъщението. Държеше високо меча си, а слънчевите лъчи образуваха златен ореол около главата му. Но лицето му никак не приличаше на ангелско. Тъкмо обратното — бе потъмняло от гняв. Принцесата едва не бе убита в някаква глупава свада. Негодуванието бушуваше в гърдите му като клокочеща лава. Едва се сдържаше да не избухне. Още миг и можеше да я изгуби. Тресалара — мъртва. И вината щеше да бъде изцяло негова! Сърцето му блъскаше в гърдите, изпълнено със страх и още нещо — чувство, което той не смееше да признае дори пред себе си.

Насъбралите се отстъпиха уплашено, а Нид целият се сви. Тресалара вирна гордо брадичка. Виолетовите ѝ очи заискриха, въпреки че гласът ѝ леко трепереше.

— Нямам нужда някой да се бие заради мен, Кадор!

— А аз нямам нужда никакви наежили се хлапета да всяват раздор сред хората ми!

Тресалара пребледня, но той вече се бе обърнал, насочил гнева си към Нид.

— Нито пък имам нужда в редиците си от някой, който е готов подло да нападне невъоръжен човек! Нид, сине на Хюъл, прогонвам те от този лагер!

Даде знак и двама мъжаги пристъпиха напред, обезоръжиха Нид и му заповядаха да напусне. Останалите мълчаливо наблюдаваха сцената. Никой не се обади да го защити.

Кадор се извърна към Тресалара.

— Въпреки слабото си телосложение, ти забележително добре си служиш с меча. Изглежда си имал изключителен учител.

— Да, Джед... — Млъкна, преди да се издаде. — Моят брат Джед ме обучи.

Кадор присви очи. Беше разпознал техниката на Джедай по начина, по който бе парирала смъртоносния удар на Нид. Тогава сърцето му спря за миг, защото бе убеден, че вече е твърде късно, за да я спаси. Вече си представяше какво ще стане, когато се разчуе, че принцеса Тресалара е била убита, докато е била под негова закрила.

Но освен това имаше и друго, още по-обезпокоително, за което не смееше дори да помисли. По челото му изби студена пот, а стомахът

му се сви. Трябваше да намери начин да я предпази за в бъдеще от подобни опасности. В този миг му хрумна една идея.

— Не бива да мислиш, че умението ти да си служиш с меча ще ти спести наказанието. Ти стана причина за раздори в моя лагер, Трев. През следващите няколко дни, докато отсъствам, ти ще бъдеш на разположение на жените. Ще събираш и ще носиш дърва и вода. Ще изпълняваш всичко, което ти наредят.

Тресалара преглътна гневния си отговор. Искаше да възрази срещу несправедливостта да бъде наказана за свада, която не бе причинила, но осъзна, че би могла да научи много за намеренията на Кадор и Бранд от приказките на жените, които обичаха да бърбят и да клюкарстват повече от мълчаливите и сдържани мъже. Жените умееха и по-добре да отгатват скритите мисли на мъжете.

— Както желаяш, Кадор.

Той сухо се усмихна.

— Надявам се, че винаги ще бъдеш толкова кротък и послушен. — Въпреки че сам се усъмни в думите си, тъй като видя как тя стисва челюсти. Всичко се нареждаше добре! Колкото по-скоро му се довери и му разкрие самоличността си, толкова по-добре.

Докосна ръката ѝ с изненадваща нежност.

— Ще се погрижа за раната ти.

Тресалара подскочи като опарена.

— Ха! Та това е само драскотина. Сам ще се оправя. — Притисна с ръка раненото място и се отдалечи с високо вдигната глава.

Бранд приближи до Кадор.

— Виждам, че инстинктите ти не са те подвели. Новото момче има хладен ум и умела ръка. Никога не съм бил по-изненадан.

— Аз също! — Кадор наблюдаваше как Тресалара гордо се оттегля. Наистина си я биваше с меча! Поне няма да се тревожи за нея, докато отсъства от лагера. Тя ще се погрижи за себе си. Освен това знаеше къде да я намери, когато му дойде времето. Сред жените ще бъде в безопасност. Ще готви, ще пере и ще кърпи. Запита се дали по-късно ще му прости всичко това.

Бранд се намръщи, когато видя как Тресалара се изгуби сред дърветата.

— Трябва да държим това момче под око. От него ще излезе прекрасен воин. Никога не съм подозирал, че толкова слабо и младо

момче ще си служи така умело с меча.

По устните на Кадор затрептя странна усмивка и той се извърна, за да я прикрие.

— Да. Смятам, че след време ще научим още доста неща за младия Трев, които дори не сме подозирали.

Реката не бе далеч, но на Тресалара пътят до там ѝ се стори цяла вечност. Не искаше да издаде болката си и здраво стискаше зъби. Отдъхна си, като видя, че раната е повърхностна. Беше сигурна, че когато настъпи часът бунтовниците да нападнат Лектор, тя вече ще бъде готова да ги поведе.

Девојката коленичи край стръмния бряг. Водата бе студена и щеше да спре кръвта и да успокои горенето. Но едва ли щеше да угаси огъня, който бе събудил у нея Кадор само с едно леко докосване. То я разтърси много по-силно, отколкото двубоя с Нид. В онзи миг сърцето ѝ спря, гърлото ѝ пресъхна, а коленете ѝ омекнаха.

Не разбираше защо Кадор ѝ действаше така, но това никак не ѝ харесваше. Вече бе изпитала силата на мъжката власт и се бе заклела повече никога да не допусне някой мъж да ѝ заповядва.

Докато Тресалара миеше ръката си в студените води на реката, две жаби я наблюдаваха, скрити в тръстиките.

— Все още не разбирам как се измъкнахме от пещерата — изквака Илюзъс на езика, който само дивите обитатели на горите разбираха. — И все още не знам защо сме тук.

Погледът на Найни бе прикован към Кадор, който приличаше на дивен герой, изплувал от мъглите на времето. Воинът наблюдаваше тайно Тресалара.

— Аз също не съм съвсем сигурна — отвърна тя, — но ми се струва, че започвам да се досещам. Обаче ми се иска да има по-бърз начин да се предвижваме, вместо да подскачаме. Ако можехме да летим...

Опита се да си припомни заклинанието за промяна на формата, но в паметта ѝ сякаш бе зейнала огромна дупка. Илюзъс нищо не каза. Внезапно обаче двете жаби усетиха как ги побиват леки тръпки и телата им започват да се удължават.

Във въздуха се разнесе силно пляскане на криле. За изненада на Тресалара, от тръстиките излетя двойка птици.

Лебеди. Черен и бял.

Лорд Лектор кръстосваше из стаята си, осветявана от трепкащата светлина на факлите. Някога скромна, сега тя бе пълна с разкошни мебели и всякакви удобства. Вече бяха изминали две седмици от бягството на Тресалара, а магьосникът Рил, когото бе довел от далечни земи срещу щедро заплащане още преди метежа срещу законния крал на Амелония, все още не бе постигнал обещаните резултати. Нямаше и следа нито от принцесата, нито от Кристала на Андун.

Първото беше въпрос на честолюбие, а второто — необходимост да оцелее. Трябваше на всяка цена да залови принцесата и да притежава кристала. Според докладите на съгледвачите редиците на бунтовниците се увеличаваха с всеки изминал ден. Неговите хора обикаляха страната и навсякъде сееха страх и смърт, но още не бяха успели да открият скривалището на врага. А което бе още по-лошо, носеха се слухове, че Кадор, неговият стар противник, също се бе присъединил към тях. Кадор бе единственият мъж, който можеше да осуети плановете на Лектор и да провали постигнатото дотук.

Тъкмо затова му бе нужен Кристала на Андун. Камъкът бил намерен край легендарното Тайнствено езеро от Свети Етелред, древен предшественик на крал Варо, и можеше да бъде използван и за добро, и за зло. Неговото сияние донасяше хубаво време, богата реколта, здраве и богатство. Ала попаднал в лоши ръце, той причиняваше разруха, глад, бедствия и болести.

Освен това можеше да застави хората да се подчиняват на волята и желанията на този, който управлява силата му. Лорд Лектор знаеше, че кристалът щеше да го направи непобедим. Устните на узурпатора се извиха в жестока усмивка. Ако Варо, онзи стар глупак, бе прекарвал повече време в управление на кралството си, вместо в молитви, сега щеше още да е жив.

Лектор се нуждаеше от Тресалара, за да овладее силите на кристала. Вълшебният камък се закриляше от магия. Ако го докосне някой, който не е законен наследник на трона на Дракона, той ще изгори и ще се превърне в пепел. Обаче, ако законният наследник даде

кристала на друг, то тогава той ще придобие силата да управлява и използва вълшебния камък.

Лорд Лектор гневно се обърна към магьосника.

— Ако притежаваш силата, с която се хвалиш, защо не можеш да откриеш къде е принцесата?

Рил хвърли още пепел в мангала. Издигна се облак син пушек, но бързо се разсея.

— Безсмислено е. Тя се намира под някаква по-могъща закрила. Дали не е на самия кристал?

От устните на Лектор се изтръгна проклятие:

— Може би го е намерила?!

— Не! — Рил беше сигурен. — Кристалът на Андун се намира някъде зад стените на замъка. Но също като принцесата, и той се крие от нас.

— Трябва да притежавам или него, или принцесата, за да подсиля претенциите си за трона. Предпочитам и двете.

— Единствено Кристалът има значение. Сватбата с принцесата само ще узакони властта ви. Но само със силата на Кристала на Андун ще можете да запазите трона на Амелония.

— Аз имам сметки за уреждане с нея — изръмжа Лектор и пипна грозния белег на лицето си. — Сигурен съм, че Тресалара знае къде крал Варо е скрил Кристала.

При мисълта за отмъщението в очите му блеснаха зловеци пламъци.

— Трябва да заловя Тресалара! Само веднъж да се озове в ръцете ми, всичко ще си дойде на мястото. Но първо трябва да бъде открита. А това — гневно повиши глас той, — е работа, която тъкмо ти трябва да свършиш, магьоснико!

— Рано или късно ще намерим Кристала.

— По дяволите, човече! Трябва ми за коронацията! В противен случай благородниците ще започнат да заговорничат срещу мен. Ако притежавам вълшебния камък, те ще ме признаят за техен законен крал! — Устните му се свиха в горчива усмивка. — Няма да имат друг избор.

Рил се наведе към узурпатора и прошепна в ухото му:

— Вече съм го подготвил. Когато произнасяте клетвата си, милорд, ще държите копие на Кристала на Андун, което наредих да се

изработи.

Лектор повдигна вежди.

— Ами ако майсторът, който го е направил, разкрие измамата?

— Той е мъртъв — усмихна се магьосникът. — След като изпълни задачата си, реших, че няма защо да живее повече.

— Умен план. Но това е само временно решение.

— Но аз имам и друг план, милорд. С негова помощ ще примамим принцеса Тресалара в замъка. А когато се озове тук, аз с магия ще я накарам да ни заведе право при Кристала на Андун. — Той сведе очи, за да прикрие задоволството в тях. — А след това, като награда, вие ще ме определите за Главен пазител на камъка, както вече се договорихме.

Лектор презрително изгледа съучастника си.

— Откъде си толкова сигурен, че ще можеш да управляваш силата му? Или имаш желание да се превърнеш в купчина пепел?

— Камъкът няма да ми причини зло — отвърна Рил и извади един блестящ къс от кожената торбичка, вързана на колана му. — Това е част от камъка, който господарят на Килдор е намерил край бреговете на Тайнственото езеро. Парчето е било отчупено от оригиналния Кристал на Андун и притежава силата да замъглява ума на хората. Нима не го използвах, за да отслабя силите на крал Варо и Джедай и да им попреча да съберат верните си войници?

Лектор се наля чаша вино и го изпи на един дъх.

— Съвпадение. Ако този къс притежава такава сила; защо все още нямам нито кристала, нито принцесата?

Нещо в гласа на узурпатора накара магьосника да изтръпне. Не биваше да се противопоставя на Лектор! Поне засега.

— Този малък къс не може да действа на големи разстояния, но отблизо притежава вълшебна мощ. Сега ще я демонстрирам, за да докажа, че съм прав. Повикайте двама от слугите си, които не са толкова важни.

Лектор щракна с пръсти и повика двама от пазачите. Рил се извърна към тях. Кристалът сияеше в ръката му. Промърмори нещо и очите на единия мъж се замъглиха, придобивайки празния поглед на човек, който ходи на сън. После магьосникът се обърна към другия:

— Убий го!

Мъжът пребледня.

— Но той е мой брат!

— Колко тъжно. Той е предател и възнамеряваше да убие лорд Лектор. Убий го! Сега!

Мъжът се опита да се възпротиви на силата на магията, но не успя. Извади меча си със странни треперещи движения. Олюля се. По челото му изби пот. С всички сили все още се опитваше да се пребори със заповедта на магьосника.

Тогава гледката пред него се промени. Вместо лицето на брат си, сега виждаше лице на непознат. И този непознат насочваше меча си право в сърцето на лорд Лектор. С мълниеносно движение пазачът заби оръжието си в гърдите на предателя. Брат му се строполи бездиханен на пода.

Лектор бе смаян.

— Доста впечатляващо, но твърде жестоко към двамата нещастника.

Лицето на Рил се изкриви в грозна усмивка.

— В такъв случай ще проявя милост. — Обърна се към войника: — Ти се опозори. Сам отнеми живота си!

Без да се поколебае, мъжът изпълни заповедта и кръвта му се смеси с тази на брат му.

Лектор пребледня, но бързо се съвзе. Това наистина беше черна магия. С помощта на Рил скоро щеше да се сдобие с всичко, за което копнееше — Кристала на Андун, кралството и... принцеса Тресалара. Представи си красивото ѝ лице и стройното чувствено тяло. Устните му се извиха в усмивка. Щеше да му достави огромно удоволствие да сломи волята ѝ и да я застави да се покорява на желанията му. Изглежда сурово магьосника.

— Търпението ми се изчерпва. Трябва да накараш Тресалара да се покаже от скривалището си.

Рил умело прикри страха си.

— Както вече ви казах, имам нов план. Принцесата скоро ще бъде в ръцете ни, милорд.

— Ха! Искаш да кажеш, че ще направиш това, което хората ми не успяха?

Вместо отговор, магьосникът го поведе към прозореца, отвори го и посочи високата кула, където държаха Елани и лейди Грета.

— Ще поставя капан, а вътре ще сложа примамка, на която тя няма да може да устои!

ГЛАВА ШЕСТА

Тресалара погледна нагоре през клоните на дърветата, растящи покрай брега на реката. Един бял ястреб кръжеше над главата ѝ.

— Росмайн!

Тя подсвирна, птицата се стрелна надолу и кацна на един клон до нея. Към единия ѝ крак бе привързана малка тръбичка. Заинтригувана, Тресалара внимателно я откачи. Върху тънката хартия имаше символ, приличащ на корона, а отдолу с почерка на Елани бяха написани следните думи: „*Пази се от капан!*“

Принцесата с облекчение въздъхна. Значи приятелката ѝ не бе пострадала заради бягството ѝ. Изглежда Лектор бе замислил нещо коварно. Но какво и кога щеше да задейства? И какво означаваше този символ?

Трябваше да изпрати вест, че е жива и здрава и е получила предупреждението. Взе едно малко кръгло речно камъче и го сложи в тръбичката, сетне отново я прикачи към крака на птицата. За всеки друг това не би означавало нищо, но Елани щеше да разбере. Когато и двете бяха малки, лейди Грета често мъмреше принцесата заради поредната ѝ пакост.

— В името на небесата, Ваше Височество, понякога сте истинско мъчение за мен. Сякаш имам камъче в обувката!

Сълзи запариха в очите на Тресалара. Какво не би дала да може да върне времето. Изпрати с поглед Росмайн. Как ѝ се искаше и тя да може да литне към двореца и да утеши приятелите си!

Избърса сълзите и се върна към работата си. Нямахше да се поддава на отчаянието. Беше готова на всичко, независимо колко е тежко и неприятно само и само да докаже, че е предана на делото. Трябваше да докаже на Кадор и на останалите бунтовници, че е способна да споделя всички изпитания в живота им..., че е готова да ги поведе в битка.

С мъка изтегли голямото дървено ведро от реката. Годиците на езда и бойни тренировки я бяха направили силна и жилава, но сега

всеки мускул я болеше от умора. Толкова за идиличния селски живот, намръщено си помисли девойката. И все пак бе по-добре, отколкото да седи в големия салон на замъка и да си губи времето с бродирание.

Кога най-сетне Кадор щеше да се върне в лагера и да сложи край на наказанието ѝ! Тези жени я изморяваха до смърт! Постоянно ѝ намираха работа, без да ѝ дадат нито миг почивка. Донеси това, нарежи онова, изчисти това, изпразни онова, напълни другото. Вечер изгълтваше набързо горещото варено, слагаше дърва в огъня и най-после се тръшваше изтощена до смърт и веднага потъваше в дълбок сън.

Но сънищата ѝ не винаги бяха спокойни. В тях често се появяваше красивият планинец. Понякога това бяха кошмари — тогава светлите му очи тъмнееха, златистата му коса чернееше и той внезапно се превръщаше в Лектор. Тези сънища я караха да се събужда разтреперана. Дали означаваха, че не бива да се доверява на Кадор? Дали и той не приличаше на подлия узурпатор, убил баща ѝ? Дали не беше един алчен и властолюбив човек, който иска трона за себе си? Или това бяха напразни страхове?

Веднъж сънува Кадор такъв, какъвто е, но това я изплаши още повече. В съня ѝ двамата стояха на брега на реката, окъпани от лунна светлина, а той се взираше в очите ѝ и милваше нежно бузата ѝ. После я привлече към себе си и буйно я целуна. Тресалара се бе събудила с разтуптяно сърце и бе изпитала едновременно облекчение и разочарование при вида на празното му легло.

Използва наказанието си, за да научи повече за враждата между Кадор и Лектор. Преди две години Лектор предвождал един отряд конници, които пресекли границата с Килдор. По-големият брат на Кадор и бременната му съпруга били убити, но не в битка. Те отказали да отговарят на въпросите на Лектор и той заповядал да ги екзекутират.

Тогава Тресалара трябвало да е била на около шестнадесет години и не е знаела нищо за разбойническите набези на Лектор. Покойният ѝ баща също не е подозирал за тях, тъй като по това време бе тежко болен от възпаление на дробовете. Но когато се е възстановил от болестта, кралят би трябвало да разбере за коварството и измяната на първия си съветник. Още едно доказателство, тъжно си помисли Тресалара, колко много баща ѝ се е бил отдалечил от живота,

отдавайки се на молитви и самовглъбяване и обръщайки гръб на задълженията си като владетел на Амелония.

Това се бе случило след ненавременната смърт на майка ѝ при раждането на мъртъв син. От този ден насетне крал Варо постепенно се бе оттеглил от света. А е бил отговорен за живота и благополучието на толкова много хора!

Сега ѝ се искаше да бе обръщала много повече внимание на работите в кралството, отколкото на конете и уроците по бой с мечове. Но тогава вече щеше да бъде съпруга на Лектор, а не свободна жена, замисляща свалянето му. Нито пък щеше да мечтае за някакъв си разбойник, известен като Кадор от Килдор.

Страните ѝ порозовяха от вълнение и по тялото ѝ пробягаха приятни тръпки. Господи, колко много ѝ се искаше Кадор да се върне!

Когато Кадор и Бранд се прибраха в лагера, последните слънчеви лъчи вече гаснеха зад дърветата, превръщайки небето в огнен балдахин. Въпреки че Кадор смяташе да отсъства най-много ден-два, бяха изминали цели пет. Стражата го приветства с добре дошъл и докладва, че всичко е наред.

— Още сто бойци от север ще се присъединят. Ще донесат оръжие, боеприпаси и храна. Голяма част пристига още утре.

— Чудесни новини, тъй като Лектор е събрал наемници.

Кадор подкара коня по пътеката между палатките. На огъня се печеше тлъст глиган, а отстрани димеше казан, пълен догоре с ухаещо варено.

Острият поглед на планинеца се насочи към палатката му, разположена малко встрани от останалите. Испита разочарование, тъй като не видя никого край нея. До този момент не бе осъзнал колко много му се иска да види преоблечената принцеса и да разбере как се бе чувствала, докато го нямаше. Не възнамеряваше да отсъства толкова дълго, а тя бе една нежна млада жена, свикнала с цял рояк слуги, а не с тежката работа във военния лагер.

— Чудя се как ли се е справял младият Трев с новата си работа — подхвърли той към Бранд, докато слизаше от коня.

Водачът на бунтовниците го изгледа косо.

— Струва ми се, че това момче ти е влязло под кожата. Вече за трети път го споменавах.

Кадор бе благодарен, че огненият залез прикри червенината, пропълзяла по лицето му.

— Просто се чувствам малко виновен, че го оставих толкова дълго да се занимава с женски неща. Смятах да отсъствам само ден-два. Сигурен съм, че не са му дали и минута отдих. А онази история бе по вина на Нид.

Намеренията му бяха да накара принцесата да му се довери по-скоро. Не се съмняваше, че тя ще предпочете това пред необходимостта да върши работа, към която не бе привикнала. А може би беше измислила някаква хитрост, за да се измъкне от неприятните задължения. Струваше му се доста съобразителна.

А под мръсните и запуснати дрехи се криеше много привлекателна и чувствена фигура.

Кадор прогони неканените мисли. Точно сега не можеше да си позволи никакви усложнения. Но през дългите нощи, докато отсъстваше от лагера, фантазиите му бяха запълнени само с нея.

Реши обаче да не търси Тресалара, а първо да вечеря край лагерния огън. Не отказа, когато Бранд извади бутилка от най-хубавото бренди в Килдоран. Най-после осъзна, че е глупаво повече да отлага и се запъти към палатката си.

Отметна платнището и влезе. Вътре цареше мрак. Сигурно си бе легнала рано. Запали фенера, който висеше на дългия прът в средата. Всичко бе идеално подредено, оръжията — лъснати до блясък и спретнато складирани.

Всичко бе наред, само дето нямаше и следа от Тресалара. Кадор се намръщи и излезе навън. Една от жените мина покрай палатката.

— Къде е младият Трев? Да не би да е кръшнал нанякъде?

— Не и той! Този момък работи до пълно изтощение. Кеги не му дава мира от изгрев до залез. Сигурно ще го намериш край реката. Всяка вечер ходи да се къпе, след като приключи със задълженията си. Другите момчета му се подиграват за това.

Кадор благодари на жената и закричи към реката. По-късно щеше да си поговори с Кеги.

Не се чуваше никакъв звук, освен тихият плясък на вълните, пенещи се край скалите, и нежният шепот на вятъра в листата на

дърветата. Кадор навлезе в мъхестата трева. Нямахте и следа от предрешената принцеса.

Очите му постепенно привикнаха с мрака. Една бяла фигура проблясва сред лунните води. Морска сирена! В следващия миг Тресалара изплува. Белите ѝ рамене сияеха като перлени под мократа коса. Пулсът му се ускори.

Тя наведе глава и я разтърси, за да изтръска водата от косите си и започна да ги сплита. Движенията ѝ бяха грациозни, бързи и сигурни. Кадор бе напълно запленил от прекрасното създание пред себе си. Стоеше като омагьосан, неспособен да се помръдне и да откъсне очи от нея. Тресалара сплете косите си и тръгна да излиза от водата.

С огромно усилие на волята Кадор се отърси от магията ѝ и съвсем навреме се скри в сянката на голямото борово дърво. Остана притаен там, докато тя се облече и закрачи към дърветата. Ужасната ѝ шапка бе вече нахлупена на главата, но дрехите прилепваха към още мокрото ѝ тяло, разкривайки чувствените му извивки.

Младият воин се запита как само за миг е могъл да я помисли за момче. Бе пропилял твърде много години, години, през които планираше и подготвяше отмъщението си и се опитваше да забрави болката от загубата на близките си и мъжките си нужди. Години на очакване и самота. Болката, нуждата, самотата се превърнаха в желание, толкова силно и изгарящо, че желязната му воля бе сломена.

Той излезе от сянката на дървото и застана пред нея.

— О! — уплашено извика Тресалара, сякаш видяла призрак. Мислеше за него и ето сега той стоеше пред нея, като че ли нейният копнеж го бе призовал.

Близостта му накара дъхът ѝ да секне. За пръв път осъзна колко силно л привличаше. Не смееше да каже нито дума, за да не се издаде. Той я смяташе за младия Трев, едно съвсем неопитно момче..., а не за млада жена, разкъсвана от непреодолимото желание към един мъж, когото почти не познаваше.

Но Кадор бе твърде смутен, за да забележи объркването ѝ. Опитваше се да се пребори със завладялата го потребност да я докосне. Но по-важно бе да спечели доверието ѝ. Ако сега я изплаши, ще развали всичко. Трябва да запази самообладание, да потисне нуждата и копнежа, които можеха да провалят внимателно замисления му план.

— Търсих те навсякъде. Разбрах, че Кеги не ти е дала почивка, докато ме нямаше.

Тресалара сви рамене и се опита да се овладее. Докато говореха за обичайните неща, нямаше да се издаде.

— В толкова голям и постоянно разрастващ се военен лагер има много работа. Радвам се, че съм успял да помогна.

Тръгна да се изкачва по стръмния бряг, но кракът ѝ се плъзна по мъхестата трева. Кадор мигновено протегна ръка, за да я хване. Когато мазолестата му ръка покри нейната, тя тихо извика.

— Какво е това? — Гласът му бе пресипнал. — Да не би да си ранен?

— Не, няма нищо.

— Я да видя! — Дръпна я извън сянката на дървото и обърна тясната ѝ длан. Дори и на слабата светлина се виждаше, че кожата ѝ е зачервена и покрита с мехури. Всичките му добри намерения отидоха по дяволите. Приблужи ръцете ѝ до устните си и нежно целуна изранените ѝ пръсти.

Устните му бяха меки и горещи, а докосването им накара кръвта да закипи във вените ѝ. Главата ѝ се замая. Всичко в нея се разтопи и превърна в огнена лава. Тресалара бе толкова смутена от обърканите си чувства, че не можеше нито да говори, нито да мисли.

— Простете, милейди — промърмори той. — Само един негодник може да злоупотреби по този начин с една принцеса.

Целувката му я накара да прималее. Затова думите му едва проникваха в съзнанието ѝ. Смаяна и изплашена, Тресалара рязко се дръпна. Кадор продължаваше да държи ръцете ѝ. Те трепереха. Тя се опита да се съвземе.

— Какво? Принцеса? Сигурно си прекалил с бирата, Кадор.

— Аз не съм нито пиан, нито сляп. Ти си принцеса Тресалара, наследницата на трона. Няма защо да се страхуваш от мен, лейди. Знам тайната ти от самото начало и я пазя. Никой в този лагер не подозира коя си. Дори и Бранд. Така е по-безопасно.

Беше разкрита! Тресалара предизвикателно вдигна глава.

— Тогава сигурно се питаш защо съм в това окаяно положение.

Историята за бягството ѝ от Лектор се изля като порой от думи. Беше истинско облекчение да я разкаже някому. През последната седмица бе започнала да вярва, че е Трев, а предишният ѝ живот е бил

само един сън. Сълзите, които бе преглъщала толкова дълго, заплашваха да бликнат от очите ѝ. Примигна, за да ги спре, и осъзна, че Кадор все още държи ръката ѝ.

Нейната гордост и смелост го поразиха. Той бе дошъл в Амелония да търси единствено отмъщение. Но тази жена заслужаваше лоялността му. И сърцето му. Без да пуска ръката ѝ, Кадор коленичи в краката ѝ, а сините му очи се втренчиха в лицето ѝ.

— Вричам се с цялата си душа и сърце на теб, лейди. Кълна се, че ще посветя и живота, и меча си на твоята кауза! Приемаш ли?

Всичките ѝ съмнения се стопиха като утринна мъгла. Сърцето ѝ се преизпълни с благодарност.

— С най-голяма радост. — Устните ѝ се извиха в усмивка. — Въпреки че ти си най-твърдоглавият, упорит и властен мъж, когото някога съм имала нещастieto да срещна!

Кадор се засмя. В този миг нещо, по-бързо от мълния, премина между тях. Младият воин сведе глава и притисна устни към дланта ѝ. Тресалара остана замаяна и безсилна.

— Изправи се, Кадор. Тук аз съм просто Трев. Не бива да коленичиш пред мен, нито пък да се отнасяш с мен като към принцесата на Амелония. Ти дори не си мой поданик — бързо добави тя, опитвайки се да се пошегува.

— Не — бавно отвърна той. — И съм много благодарен за това. Предпочитам да се отнасям към теб като към жена!

Привлече я в прегръдките си и страстно я целуна. Устните му бяха горещи, завладяващи, изискващи. Ръцете му я притиснаха към широките му гърди.

Светът се завъртя. Никой мъж досега не се бе осмелявал да си позволи подобно нещо. Би трябвало да бъде разгневена и възмутена заради тази проява на неуважение към царската ѝ особа. Ала в сърцето ѝ нямаше място за момински колебания. Тя беше жена, топла и покорна, приемаща с радост неговия страстен зов. Ръцете му се плъзнаха надолу, спряха върху тънката ѝ талия, погалиха женствените извивки на бедрата ѝ. В този миг всичко изчезна. Съществуваха само те двамата и изгарящата страст.

Жадният му копнеж не я изплаши. Тя не се страхуваше да му отвърне с не по-малък плам. В друго време и при други обстоятелства може би и двамата щяха да бъдат по-предпазливи. Но времената бяха

смутни и опасни, те знаеха, че смъртта ги дебне отвсякъде. Как можеха да чакат какво ще им донесе утрешният ден, когато не бяха сигурни дали изобщо ще доживеят до него?

Кадор пъкна ръка под туниката ѝ и простена от желание. Тя бе съвършена? Толкова топла! Така откликваща на докосването му!

Тресалара отметна глава назад и се изви в прегръдките му. Той обсипа шията ѝ с бързи парещи целувки. Отначало те бяха нежни, сетне станаха по-пламенни и я понесоха по вълните на диви желания. Принцесата се вкопчи в широките му рамене и разтвори устни. Той толкова силно я притискаше към себе си, че тя си помисли дали някое от ребрата ѝ няма да се прекърши. Обзелите я чувства бяха толкова силни, че тя се отдръпна за миг.

Кадор веднага я пусна. Очите му бяха замъглени. Докосна бузата ѝ.

— Прости ми. Не смятах...

Тресалара вдигна ръце и ги обви около врата му.

— Наистина ли? — дрезгаво прошепна. — В такъв случай се чувствам обидена до дъното на душата си, Кадор от Килдор. Защото бленувах за целувките ти през всичките тези пет нощи!

Той гърлено се засмя.

~ Щом настояваш, така да бъде!

Притисна я към дървото, отметна главата ѝ назад и отново впи устни в нейните. Ароматът на косата ѝ и на кожата ѝ замая сетивата му. Кръвта му закипя. Сърцето му бясно заби. Бавно и нежно я положи върху мъхестата трева, която бе мека като пухено легло.

Тресалара прокара пръсти през косата му. Силното му мъжко ухание на кожа и пот я опияняваше. Страстта им приличаше на буйна река. Тя я понесе по вълните си, за да я отведе към блаженство на насладата. Тресалара му отдаде невинността си, сърцето си и душата си.

Докато Кадор сваляше туниката си, нещо изпука в мрака и се чу тихо проклетие, сякаш някой се бе спънал, ала нито един от двамата не го чу. Не чуха и отдалечаващите се стъпки миг по-късно. Нежният плясък на водата и дивата песен на кръвта им заглушиха всичко наоколо.

Бранд поклати глава и се запъти обратно към лагера. Явно бе прекалил с брендите от Килдоран. Можеше да се закълне, че видя край реката Кадор и Трев. Вдигна забравеното ведро със студена вода и го изля върху главата си. Не му помогна особено. Капитанът на бунтовниците си обеща никога вече да не близва от брендите на Килдоран и с несигурна походка тръгна към палатката си.

Два лебеда се носеха плавно по реката, заслушани в любовния шепот и страстните въздишки. Най-сетне откриха едно закътано място сред тръстиките.

— Много впечатляващо — призна Илюзъс — Твоите любовни магии наистина си ги бива.

Найни изви грациозно дългата си бяла шия.

— Не бих казала. Това е просто магия, стара като света.

ГЛАВА СЕДМА

През следващите две седмици Тресалара преживя прекрасни нощи, изпълнени със страст и удоволствия в прегръдките на Кадор. В сърцето ѝ се възроди надеждата, че ще успее да победи Лектор и да спаси поданиците си от тирана. Вече се носеше слух, че принцеса Тресалара е успяла да избяга от ноктите на узурпатора и се крие на сигурно място. Надеждите на хората възкръснаха и смелост изпълни сърцата им.

Нарасналите сили на бунтовниците принудиха хората на Лектор да се оттеглят в самия край на Тайнствената гора. Нощем те трепереха край лагерните огньове и си шепнеха истории за странни чудесии в гората — имало пещери от лед, където не бил прониквал човешки крак, както и два говорещи лебеда.

Когато Кадор отиде отново в „Короната и желъда“ заедно с Бранд, взе със себе си и Тресалара. Разбира се, не по негово желание.

— Не можеш пак да ме оставиш да те чакам в лагера — бе заявила тя, докато лежаха един до друг. Пръстът ѝ бавно се плъзгаше по мускулестите му гърди, разпалвайки огън в слабините му. Той простена от удоволствие, все още изтощен от буйното им любене. Тя го стрелна с поглед изпод гъстите си мигли. — След като ми се закле във вярност, си длъжен да се подчиняваш на желанията ми.

Кадор отново изпъшка и взе лицето ѝ в дланите си за още една страстна целувка.

— Понякога ми се иска да не ти бях давал клетва за вярност, скъпа моя. Никога не съм искал да рискувам безопасността ти, а сега, след като вече сме любовници, по никакъв начин няма да допусна да рискуваш хубавото си вратле.

— Ти си упорит като магаре!

— В такъв случай си разбрала, че няма смисъл да спориш с мен.

Но тя бе продължила да настоява и Кадор най-сетне се предаде. Странноприемницата се бе превърнала в място, където се срещаха желаещите да се присъединят към бунтовниците. Беше по-безопасно

там, отколкото в горския лагер, където рискуваха да станат жертва на предателство.

Докато яздеха към странноприемницата, Кадор си мислеше как ще наеме стая за през нощта и двамата с Тресалара ще се любят върху истинско легло. Настроението му видимо се подобри.

Около „Короната и желяда“ бе спокойно и тримата заситиха глада си с обилен обяд. Дойдоха пратеници от южните части, които им предложиха помощта си. По-късно следобед пристигна и вест от херцога на Морания. Той съобщаваше, че е готов да помогне на бунтовниците, ако принцеса Тресалара наистина е жива.

— Донесете ми хартия и мастило — заповяда принцесата и бързо написа отговор, подпечатан с восък, върху който притисна пръстена, закачен на една връв под туниката ѝ. После вдигна тост с халба бира.

— За по-скорошното пристигане на подкреплението! За бързата ни и пълна победа!

След още няколко тоста всички се почувстваха весели и отпуснати. Бранд отиде да се срещне с неколцина доверени хора. Тресалара вдигна крака върху пейката и се размечта за ранна вечеря, последвана от гореща баня. Кадор пък си мислеше за една дълга и приятна нощ с Тресалара в меко пухено легло.

Тъкмо тогава се върна Бранд. Веждите му бяха тревожно сключени, а вестите, които донесе, веднага прогониха сънливото им спокойствие.

— Лектор е намерил Камъка на Андун. След седем дни ще даде голям прием, на който е поканил всички благородници и пратеници от съседни страни. Обявил е, че ще държи кристала в ръката си, за да го видят всички, докато го провъзгласяват за законен крал на Амелония.

— Лоши новини — намръщи се Кадор. — Чудя се как е успял да докосне Камъка, без да бъде изпепелен. Или това е само една легенда — мрачно добави той.

Тресалара бе изумена.

— Никога не съм виждала друг, освен баща ми, да държи кристала. Легендата не лъже. Винаги са ме предупреждавали, че дори аз не бива да го докосвам, докато баща ми не ми го връчи с тържествена церемония. Иначе рискувам да бъда изпепелена.

— Явно това е приказка, в която вярват децата и селяните — заяви Бранд. — Колко жалко! Всичките ни проблеми щяха да бъдат решени, ако Лектор се бе превърнал в купчина пепел!

— Жалко наистина — тъжно се съгласи Кадор. — Трябва да нападнем по-рано, отколкото възнамерявахме, Бранд.

— Да. Този голям прием е една чудесна възможност.

Тресалара изгледа първо единия, после другия.

— Но... не разбирате ли, че това е капан?

Кадор сви рамене.

— Разбира се, че е. Но ние ще намерим начин да накараме скорпиона да забие смъртоносното жило в собствената си опашка.

Думите му не я убедиха.

— Може би е по-добре изобщо да не се поддаваме на примамката му. Ще нападнем по-късно, когато Лектор най-малко ни очаква.

Бранд се наведе напред и прошепна нещо в ухото на Кадор. Тресалара усети как стомахът ѝ се свива.

— Не бива да имате тайни от мен — тихо се обади тя. — Какво ново престъпление е извършил Лектор?

Един мускул заигра по бузата на Кадор.

— За деня след тържеството той е измислил специално забавление за гостите си — екзекуция на твоите довереници. Ще започне с лейди Грета и лейди Елани.

Очакваше Тресалара ужасено да изкрещи. Тя обаче пребледня като платно, очите ѝ се разшириха и заприличаха на огромни езера, пълни със страх, гняв и безкрайна мъка, но не отрони нито звук. Успя отново да овладее чувствата си. Никога не бе изглеждала по-величествена, отколкото в това достойно мълчание. В този миг тя бе кралицата на Амелония.

Кадор за пръв път с болка осъзна огромната пропаст, която ги разделяше. Въпреки това никога не я бе обичал по-силно, отколкото в този миг, когато разбра колко безнадеждна е любовта му.

— В такъв случай не бива да губим време. Действаме по твоя план — твърдо рече Тресалара. — Нападаме по време на приема. — Нареди халбите с бира и парчетата хляб по масата, за да изобрази разположението на замъка. — Двамата с Бранд разполагате войската си тук, пред стените на замъка, а аз заставам начело на малък отряд и...

Кадор бе смаян.

— Няма да правиш нищо подобно! Да не мислиш, че ще позволя да рискуваш живота си? Оставаш в лагера, докато не разбием армията на Лектор.

— За нищо на света! — Тя се изправи, сложи ръце на масата и гневно ги изгледа. — Ако бях мъж, щеше да ми позволиш да се бия редом с теб. Със сигурност щеше да ме сметнеш за страхливец, ако не поведе хората си. Е, аз не съм страхливка, Кадор! Като бъдеща кралица на Амелония, аз заявявам правото си да ръководя войската!

Кадор също се изправи и се надвеси над нея. Тя може и да беше принцеса, но бе и негова любима. Той бе длъжен да я закриля. Освен това, за разлика от него, Тресалара нямаше никакъв опит в битките.

— Не злоупотребявай с ранга си, Ваше Височество, защото ще бъда принуден да те завържа за едно дърво, докато всичко приключи! Ще загинат много хора, докато атакуваме крепостните стени. Няма нито една разумна причина, поради която трябва да рискуваш живота си. Забранявам ти!

— Нямаш никакво право да ми заповядваш, Кадор! — гневно извика тя. — Аз съм тази, която дава заповеди. — Опита се да потисне гнева си. — Ти отказваш да се вслушаш в мотивите ми и да разбереш защо моето присъствие е необходимо. Не е нужно да атакуваш крепостта и напразно да жертваш хората си. Аз ще ви отворя вратите... отвътре.

— Ти наистина си много наивна. Тези, които са ти били предани, сега са или мъртви, или затворници на Лектор. Те не могат да ти помогнат.

— Сега разбирам, че нямаш особено добро мнение за моя ум. — Обзелото я отчаяние се превърна в заслепяваща ярост. — Кълна се в името на всички светии, че когато стана кралица на Амелония, никой няма да ми заповядва какво трябва да правя и какво не!

Лицето на Кадор придоби каменно изражение. Очите му станаха студени и далечни.

— Да... след като станеш кралица. Засега ти си просто един бунтовник, който се укрива.

Леденият му глас обузда гнева й.

— Но освен това аз съм ключът, който ще разреши загадката. Знаем как да се влезе тайно в замъка. Познавам всички скрити проходи.

Сякаш студена ръка сграбчи сърцето на Кадор. В думите ѝ имаше истина. Тя наистина държеше ключа. Наранявайки гордостта ѝ, той я бе предизвикал. Испита чувството на човек, който очаква да стъпи на твърда земя, а вместо това полита във въздуха. Тя никога нямаше да му го прости. Нито пък той щеше някога да забрави, че тя бе родена да бъде кралица, а той бе само Кадор от Килдор.

Но все пак реши да направи последен опит.

— В името на Бога, кажи ми къде е тайният проход. Аз ще вляза през него.

— Ти трябва да ръководиш нападението — хладно отвърна Тресалара.

Гневът му бе не по-малко силен от страха му за нея.

— След като заяви, че ти ще ръководиш всичко — горчиво рече Кадор, — съм изненадан, че все още имаш нужда от мен.

Тя прехапа устни и се извърна настрани. Не искаше да му позволи да види колко отчаяно се нуждаеше от него. Знаеше, че той никога няма да разбере, че дългът ѝ към поданиците е на първо място. Дори ако трябваше да пожертва гордостта му.

Или любовта им.

— Не бих се доверила никому другиму — просто каза тя. — Трябва да се върнем в лагера и да се подготвим. — Съдбата на Алелония бе в ръцете ѝ!

Тримата препуснаха към гората. Когато стигнаха до откритите поляни край езерото, Тресалара пришпори коня си и се понесе напред, опитвайки се да забрави горчивите думи, които си бяха разменили и да не мисли за неизбежните последствия от тях. Кадор трябваше да разбере, че тя няма друг избор.

Тази нощ Тресалара постла одеялата на земята в палатката му. Той, заедно с хората си, остана да обсъди плана за нападението. Тъй като дотогава трябваше да запазят в тайна истинската ѝ самоличност, тя неохотно се съгласи да продължи да се представя за Трев. След като се върнаха в лагера, Кадор бе постоянно зает, а гневът му сякаш се бе уталожил. Тресалара също се бе успокоила, макар че все още се опитваше да забрави начина, по който я погледна, когато му се противопостави. И ако им оставаше само тази нощ или само още няколко преди решителната битка с Лектор, тя искаше те да бъдат свършени.

Минаха часове, а Кадор не идваше. Тя лежеше, заровила глава във възглавницата, вдишвайки познатия му мирис, изпълнена с копнеж по него. Жадуваше да усети докосването на силните му ръце, да почувства устните му върху своите, да повярва, че гневните думи, които си бяха разменили, няма завинаги да издълбаят пропаст между тях.

Вече се зазоряваше, когато тя чу шум. Тихо извика името му. Ала това бе Росмайн. Със спешно послание от Елани.

Принцесата отвори тънката тръбичка, привързана към крака на птицата. Малкото речно камъче бе изчезнало, а вътре имаше една розова перла. Тресалара се усмихна. Това бе перлата от пръстена на Елани и означаваше, че приятелката ѝ е разбрала съобщението. Мисълта стопли сърцето ѝ.

Тогава видя, че Кадор спеше на няколко крачки от нея, под дърветата, загърнат в дебелото си наметало. Беше предпочел да спи върху твърдата земя, като обикновен селянин, вместо да дойде при нея. Тресалара се извърна мълчаливо и влезе в палатката с натезало като олово сърце. Разбра, че каквото и да бе имало между тях, вече бе свършило.

ГЛАВА ОСМА

На брега на реката черният лебед размаха криле.

— Не мога да разбера тези твои глупави хора — изкряка Илюзъс.
— Първо тя иска Кадор, а след това не го иска.

— Разбира се, че го иска — изсъска Найни и леко го клъвна с човката си. — И освен това принцесата не е глупава. Та нали тя не му пречи да бъде такъв, какъвто е? Защо той трябва да я спира да бъде такава, за каквата е предопределена?

Илюзъс не ѝ остана длъжен.

— Ти си също толкова глупава, както и тези човеци, които покровителстваш. Защо просто не отлетиш нанякъде и не ме оставиш на мира?

Белият лебед се наежи и перата му щръкнаха като остри шипове.

— Много добре, ще го направя!

Внезапно във въздуха избухна облак от пурпурен дим. Когато се разсея, две жаби седяха на пода в Пещерите на мъглата и се гледаха злобно.

— О, не! — изквака по-тъмната жаба.

— О, да! — отвърна жабата Найни. — Ето ни отново тук. Но... има нещо различно. Погледни! Мириден!

Илюзъс извъртя изпъкналите си очи към възвишението в средата на пещерата и изумено изкряка. Великият магьосник все още бе замразен, но леденият блок, който го държеше в плен, се бе смалил. На пода сребрееше огромна локва. Илюзъс заподскача натам.

— Знаеш ли какво си мисля?

Найни също заподскача, само че от вълнение.

— Знам! Знам! Започвам да разбирам. Помниш ли какво ти казах преди? Че ключът към успеха е в сътрудничеството?

— Сътрудничеството? Аз пък си мислех, че каза: „В съсредоточаването!“

Отново избухна пурпурен облак и едва не ги ослепи. Когато се разсея, двамата начинаещи магьосници бяха приели предишните си

форми.

— Виж! — възкликна Найни и разлюля дългите ръкави на роклята си. — Ти беше прав, Илюзъс! Отново имам ръце! И крака!

— И устни! — извика Илюзъс, вдигна я във въздуха, завъртя я и страстно я целуна по устните, без дори сам да осъзнае какво върши.

Пусна я на пода също така внезапно, както я бе вдигнал. Найни слисано се втренчи в него. За пръв път, откакто съществуваше, не можа да каже нищо. Две големи разкрития, и то за толкова кратко време! Това бе повече, отколкото двама начинаещи магьосници можеха да понесат. Двамата се изчервиха и смутено се изгледаха.

— Тъъ, беше... чудесно, нали? Имаш ли нещо против, ако пак го направя? — смутолеви накрая Илюзъс.

— Съвсем не — усмихна се Найни и свенливо сведе клепачи.

Но преди да повторят целувката, от другия край на пещерата се разнесе силен гръм. Двамата начинаещи магьосници подскочиха виновно и се обърнаха натам.

В нощта на големия прием залезът на слънцето приличаше на огромен червен огън, надвиснал над лагера на Кадор. Неколцина от бунтовниците го изтълкуваха като злокобно предзнаменование и припряно зашепнаха заклинанията, за да пропъдят злите сили. Кадор и Бранд се спогледаха. Време беше!

Докато Бранд даваше заповеди на хората си, Кадор отиде в палатката си, където Тресалара се обличаше. Когато отметна платнището, видя, че Тресалара бе седнала на леглото му и разресва дългата си до кръста коса. На светлината на лоената лампа тя блестеше като червенозлатиста свила. Дългата ѝ туника с цепки отстрани бе от бяла коприна със златисти нишки, а до леглото бяха изправени чифт сребристорбели ботушки от ярешка кожа.

Той пое дълбоко дъх. Знаеше, че завинаги ще я запомни такава, каквато бе в този миг. Тресалара, с нейната коса като пламък, седнала на края на леглото, върху което само преди няколко дни се бяха любили. Сега всичко му се струваше само прекрасен сън. И като всеки сън свършваше с отрезвяващата реалност на действителността. Златната корона с аметиста в средата, върху който бе гравирани Дракона, символ на кралския двор, бе доказателство за това.

Когато той влезе, Тресалара вдигна глава и дъхът ѝ секна. Толкова бе красив в ризницата си от релефна кожа и малки стоманени халки — могъщ воин със златисти коси, който бе откраднал сърцето ѝ, Тресалара знаеше, че никога няма да забрави този миг. Прониза я горчива болка — за добро или за зло, но това бе последният път, когато се срещаха по този начин.

Искаше да му каже всичко, което таеше в душата си, но каменното изражение на лицето му я накара да забрави думите, които внимателно бе подбирала. Очите му, сияещи със син пламък, накараха костите ѝ да омекнат. Тя си припомни онези мигове, когато в тях гореше желание, и тялото ѝ откликна. Само ако можеше да се хвърли в прегръдките му и за последен път да почувства силните му ръце около себе си!

Но не бе писано да стане. Нейният сан, неговата гордост и горчивите думи, които си бяха разменили, изградиха непреодолима преграда между тях. И дори страстта, която някога бяха споделяли, бе безсилна да я разруши. Сега той се обръщаше към нея само като към кралицата на Амелония. Откакто се бяха скарали в странноприемницата, нито веднъж не я нарече с малкото ѝ име, нито веднъж не я докосна.

Кадор пръв наруши тишината.

— С риск да си навлека вашия гняв, ви моля да размислите още веднъж, Ваше Величество. Ще ми позволите ли да ви изпратя на безопасно място и да поведе войските вместо вас?

Лицето ѝ пребледня.

— С риск да предизвикам негодуванието ти, аз ще повторя: моето място е на бойното поле.

Той отвори уста, за да възрази, но се спря. Нямахше смисъл.

— Благоволете да ме последвате, за да ви представя на вашата армия.

Тя усуква гъстата маса червеникавозлатисти коси, прибра ги в стегнат кок и го закрепил с две игли от слонова кост. Часът на истината бе настъпил. Вече не беше младият Трев, нито нещастно влюбената принцеса с разбито сърце. От този миг тя бе кралицата на Амелония.

Бъдещето щеше да ѝ донесе или смърт, или слава.

Бранд събра хората си и заяви:

— Когато настъпи часът на битката, всеки от вас трябва да има символ, който да му напомня за какво се бие и какво би могъл да изгуби.

Даде знак и вдигна знамето.

— Ето, това е нашият символ. Предполагам, че всички ще познаете този бял Дракон, знака на кралство Амелония и на неговия законен наследник. По личната повеля на принцеса Тресалара към него е добавено и това дъбово дърво, символ на свободата, скъпа за всеки мъж, жена и дете в нашето кралство.

Разнесоха се оживени възгласи, но Бранд вдигна ръка, за да ги усмири. Кадор пристъпи на светлината на факлите. Водеше една жена, облечена в дълга бяла туника с широки ръкави. Лицето ѝ бе скрито зад фина маска от позлатено дърво, каквато носеха благородните дами при тържествени церемонии. Всички застинаха в благоговейна тишина. От небето се стрелна голям бял ястреб и кацна върху ръката на жената. Тълпата развълнувано се люшна.

Тресалара се вираше през отворите на маската в насъбралите се бунтовници. Новото знаме, което самата тя бе ушила през последните пет дни, се развяваше волно на вятъра. По тялото ѝ премина странен трепет на гордост, примесен със смирение. Щеше да освети знамето със собствената си кръв... Кадор смъкна маската от лицето на Тресалара.

— Мъже и жени на Амелония! Аз ви доведох друг символ, този път от плът и кръв, който се кри сред нас през последните няколко седмици. Това е вашата принцеса, която скоро ще бъде ваша кралица!

Тресалара пристъпи напред. Многобройните факли осветиха лицето ѝ. Никой не позна разрошеното момче Трев в тази стройна и изящна жена. От тълпата се надигна възхитен шепот, който се смеси с шумоленето на дърветата във вековната гора. Бунтовниците тържествено коленичиха пред своята кралица. После се извисиха викове, които се сляха в мощен рев:

— Да пребъде нашата принцеса! Да пребъде Тресалара! Победа за нашата благородна кралица!

Бранд се метна на коня си.

— На оръжие, смелчаци!

Кадор помогна на Тресалара да възседне прекрасния черен жребец. Тъмносинята пелерина с качулка щеше да я направи невидима в нощта. Планинецът извади меча си и леко поряза дланта си.

— Моят живот ви принадлежи до последната капка кръв, милейди. Кълна се!

Думите му я смразиха.

— Ще се радвам, ако не се пролее нито капка от твоята кръв за моята кауза — с треперещ глас отвърна тя. — Пази се, Кадор! — *Любов моя*, добави безмълвно.

Той не ѝ отговори, избърса ръката си, откърти от дръжката на меча си облия кристал и го извади. Тресалара видя, че бе закачен на фина верижка. Светлините на факлите се отразиха в блестящата му повърхност и той избухна в разноцветно сияние, напомняйки ѝ за великия Кристал на Андун.

— Нека стои при теб — каза ѝ той, — за да ми носи щастие. Ако загина, върни го на моя баща, господаря на Килдор.

Окачи бавно верижката на врата ѝ. Среброто се бе стоплило от докосването му. Въпреки студенината между тях, Тресалара се почувства защитена и обгърната от нежна обич.

— Ще го нося с гордост, Кадор... и ще се моля за теб.

Повече нямаше какво да си кажат. Пришпориха конете си и препуснаха към тъмната гора. Бунтовниците се разделиха на малки групи, които по-късно щяха да се съберат край стените на замъка. Групата на Тресалара тръгна с Кадор. Стори ѝ се, че магията на това място ги следва, тъй като, откъдето и да минеха, пътят бе гладък и безопасен.

Конниците се движеха по един таен проход, който Кадор бе наредил да изсекат седмици преди това. Групата бързо стигна до високите хълмове при замъка. Твърде бързо, според Тресалара. Тук пътищата им се разделяха.

Кадор поведе хората си към дълбоката клисура, откъдето щяха да атакуват. Принцесата дълго гледа след него, но той не се обърна.

Сега бе ред на Бранд да разгърне хората си. Само неколцина предрешени бунтовника щяха да проникнат тайно в замъка, водени от Тресалара.

— Успех, Бранд. Дано ти и хората ти се върнете живи и здрави!

Той докосна шлема си в знак на поздрав.

— Ще се моля всички ангели и Свети Етелред да ви закрилят. С Божията помощ в полунощ ще се срещнем в голямата зала, Ваше Величество.

Той видя как устните ѝ потреперват. Знаеше защо. Бедното момиче, въпреки че щеше да бъде кралица, тя си оставаше жена, скътала огромна болка в сърцето си. И макар че животът щеше да ги раздели, Бранд бе сигурен, че чувствата ѝ към планинеца от Килдор никога няма да изчезнат.

— Не се страхувай за него. Въпреки че се хвърля в битката с безразсъдна смелост, той никога няма да бъде победен, докато носи вълшебния талисман със себе си.

Сърцето ѝ спря.

— Талисман?

— Да, кристалът, който е вграден в дръжката на меча му. Той го пази от рани и смърт.

С тези думи Бранд се отдалечи в галоп, оставяйки Тресалара да се взира в ужас след него. Кристалът, който Кадор ѝ даде, неговата защита срещу смъртта и дебнещите опасности, лежеше и студенееше между гърдите ѝ, подобно на една единствена замръзнала сълза.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Пред смаяните погледи на Найни и Илюзъс леденият блок, в който бе затворен Мириден, се разпукна на две и парчетата се разбиха в каменния под. Блестящи спираловидни светлини заискриха във всички посоки и кристалите, които образуваха стените на пещерата зазвъняха като хиляди звънчета. Дватама начинаещи магьосници се ужасиха. Какво ли бяха причинили магиите им този път?

Мириден пристъпи от блестящата купчина лед и се намръщи.

— Ето ви и вас! Счупихте стъкленницата на Ян, нали?

Старите му мъдри очи се местеха от единия към другия, сякаш преценяваха чия вина бе по-голяма. Илюзъс застана пред Найни и пое дълбоко дъх.

— Аз съм виновен.

Найни сложи ръка на рамото му.

— Не обвинявай Илюзъс, Мириден. Ако аз не бях разсипала онези очи на тритони и водораслите, нямаше да...

— Тишина! — заповяда магьосникът, но по лицето му пробягна лека усмивка. — Вие не сте първите ми непохватни ученици. Нито пък — добави с въздишка — ще сте последните. Но най-после се научихте, че трябва да работите заедно и да обедините силите си, а това е най-важният урок. Сега сте готови за голямото изпитание...

Той разтърси глава и малки ледени диамантени късчета се посипаха по пода. Докато бе замразен, Мириден все сънуваше един странен сън.

— От колко време отсъствам?

Дватама му ученика се спогледаха виновно и смутено запристъпваха от крак на крак.

— Тъъ... ами... около десет...

— Десет часа? Истински рекорд!

— Тъъ... ами, не...

— Дни? — Магьосникът свъси гъстите си бели вежди. — Свети Етелред, значи седмици!

Преди виновните да признаят истината, погледът на Великия магьосник попадна върху кристалната топка. Преди малко там се виждаше как Тресалара приближава руините на древните крепостни стени, сега вътре искреше някакъв камък, който приличаше на драконова глава.

— Андун! — възкликна Мириден. Отново се обърна към Илюзъс и Найни. — По-късно ще се разберем. Сега нямам време! Злото вилнее! Време е за последното и най-важно изпитание. Помнете — обикновено най-простото решение е най-доброто!

Плесна с ръце и промърмори някакви древни заклинания. Найни усети как крайниците ѝ се разтреперват. Погледна надолу и видя как ръцете ѝ се покриват с бяла козина. Илюзъс изумено опипа дългите си черни мустаци.

— Сега пък какво става?

Изведнъж двамата се озоваха в някакъв тъмен тунел. Найни завъртя дългата си розова опашка. ~ О, ние сме мишки!

Тресалара поведе малката група към останките от древната крепостна кула, която от векове се издигаше край реката. Силният вятър заглушаваше шума от падащата вода, която се разбиваше във високите скали.

— Тук скриваме конете. Тайният вход е наблизо.

Тя свали пелерината си, а мъжете — наметалата. Останаха по костюмите, които Кадор бе намерил Бог знае откъде. Един от войниците носеше пъстър костюм на шут, други двама се кипреха в богати дрехи, каквито носеха чуждестранните благородниците. А трети воин се развяваше с дълга черна мантия на магьосник, върху която бяха извезани сребърни звезди, а на главата му се кипреше тюрбан, украсен с фалшиви скъпоценни камъни. Останалите бяха облечени в стражарски униформи, взети от убити войници.

Замъкът се простираше на огромна площ. И под него се виеше тайният лабиринт. Кой би предположил, че ще се използва някога в едно кралство, където от векове цареше мир? Единият скрит тунел водеше към главния вътрешен двор и излизаше близо до конюшните. Бунтовниците, облечени като войници на Лектор, щяха да поемат по него. Когато стигнат двора, трябваше да обезоръжат стражата пред

главните порти, за да могат оттам да влязат хората на Кадор. Бранд и хората му щяха да нахлуят през входа откъм реката.

Вторият тунел се спускаше дълбоко под земята и водеше към противоположната страна на замъка. Преоблечените войници, под командването на Зонел, сина на Кеги, щяха да продължат с Тресалара. Те трябваше да проникнат в голямата зала и да отрежат пътя на Лектор. В края си този тунел се разделяше на други два: единият водеше към нишата близо до естрадата на придворните музиканти в голямата зала, а другият извеждаше право пред кралските покои, които някога принадлежаха на баща ѝ, Никой не подозираше, че тъкмо те бяха целта на Тресалара.

Принцесата поведе групата през отломките от камъни и хоросан. Най-сетне намери подвижния блок, скриващ входа. Натисна го, но той не помръдна. Опита отново. Пак не успя. В гърдите ѝ се надигна страх. Целият ѝ план се основаваше на увереността, че ще може да проникне незабелязано зад стените на замъка. Ако Лектор бе открил входа и го бе залостил от другата страна, Кадор и Бранд бяха обречени.

Опита още веднъж. Този път натисна силно с рамо. Тежкия блок най-сетне се помръдна. Лъхна ги на влага и мухъл. Ветрилообразни сталактити висяха от тавана.

— Вървете плътно след мен — предупреди принцесата. — Под основите на този замък се намира истински лабиринт от проходи и пещери. Повечето са построени така, че се въртят в кръг. Други завършват със сляп край, предназначени за клопка на всеки враг, проникнал в тях. Ако се изгубите, сигурно чак след сто години ще намерят костите ви.

Мъжете се приближиха по-плътно един до друг. Дори и да се страхуваха да последват Тресалара през този дяволски лабиринт, не изказаха гласно съмненията си.

— Движим се в пълно мълчание — нареди принцесата.

Зонел кимна и заедно с войниците си я последва в черната паст, зейнала срещу тях. Всички потрепераха от ужас, когато каменният блок с тъп звук се затвори зад тях. Тяхното пълно доверие вдъхна нови сили на Тресалара, когато мракът ги обгърна. Промъкваша се бавно и предпазливо.

С парче кремък Тресалара запали фитила на обвития с паяжини фенер, поставен в една ниша. Стените бяха покрити с тънък слой

кристали. Две малки създания с лъскава козина и дълги розови опашки изпискаха и се стрелнаха в тъмнината. Едното беше бяло, а другото черно.

Зонел и войниците запалиха свещите, които носеха, и тръгнаха след бъдещата си кралица. Там, където водата се бе стичала от каменния таван, подът бе обрасъл с мокър мъх. С всяка стъпка Тресалара се питаше дали не бе направила фатална грешка и дали твърдоглавието ѝ няма да причини смъртта на Кадор и хората му. Но жребият бе хвърлен. Нямахше връщане назад. Оставаше ѝ единствено да продължи с изпълнението на плана и да се моли на Бога Кадор да оцелее. Не искаше да мисли какво ще стане, ако се провали. Потръпна. Една победа без Кадор може би щеше да спаси кралството ѝ, но щеше завинаги да разбие сърцето ѝ. Никога нямаше да обича друг мъж.

При първото разклонение мъжете, облечени в униформите на стражите на Лектор, се отделиха и поеха към съдбата си. Когато Тресалара и маскираните като слуги бунтовници стигнаха до второто разклонение, принцесата се спря и се обърна.

— Тук нашите пътища се разделят. Вие тръгвате по този тунел и продължавате до естрадата на музикантите, а аз ще се присъединя към вас в голямата зала. Не действайте на своя глава. Чакайте моя сигнал.

— Но... Ваше Величество! — опита се да протестира Зонел.

Тя го спря само с един поглед.

— По-нататък можете да продължите и без мен. Вече сте получили заповеди от Кадор. Аз трябва да свърша една важна работа.

На Зонел не му оставаше нищо друго, освен безпомощно да гледа как жената, която се бе заклел да защитава с меча си, изчезва в противоположна посока.

Лектор бе седнал сам върху платформата в голямата зала и наблюдаваше шумната веселба, развихрила се пред очите му. Огромните рубини в очите на драконовата глава, поставена върху седалката на трона, намигаха като живи. Един слуга напълни с вино украсената му с изумруди златна чаша. Лектор я поднесе към устните си и отпи. Чакането бе опънало нервите му до крайност. Космите на врата му бяха настръхнали. Решителният миг най-сетне бе настъпил.

Годините на заговори и измами скоро щяха да свършат. Ако планът на Рил успее, това ще бъде неговият, на Лектор, триумф. А ако не успее...

В този миг Рил отметна завесите зад трона и приближи към него.

— Всичко върви отлично, милорд — мазно рече магьосникът. — Малкото хубаво мишле, за което толкова жадувате, лапна примамката!

Лектор остави чашата и се изправи.

— Чудесно, Рил. Лично ще щракна капана.

Тресалара се движеше безшумно през тунела. Още два завоя надясно и щеше да е при кралските покои. Вече се виждаше тънък лъч светлина. Тя се усмихна. Не бе забравила пътя. Светлината идваше от малка дупка в стената. Тресалара се приближи и погледна през нея.

На мъждивата светлина на факлите видя двама войника, застанали на пост пред вратата, която, водеше към покоите на баща ѝ. Принцесата се придвижи тихо по тайния коридор, за да потърси втората дупка в стената, която водеше към главната стая на апартаментите. Обикновено тази дупка бе закрыта от медальон, вграден от другата страна на стената, но сега оттам струеше светлина. За миг Тресалара се поколеба дали да погледне. Но не искаше да позволява на мъката и болката да замъгляват разума ѝ.

Когато най-после събра сили, за да погледне, тя с изненада установи, че нищо не се е променило. Прочутият боен меч на крал Варо висеше на стената между двата прозореца, както бе висял от векове. До масата се виждаха същите две кресла с високи облегалки, върху които бяха гравирани символите на кралство Амелония. Колко често двамата с баща ѝ бяха седели там, увлечени в игри. Прониза я силна болка на копнеж по завинаги отминалите щастливи времена.

Ала не биваше да мисли за миналото, когато съдбата на страната ѝ бе заложена на карта. Тресалара плъзна добре смазаното резе и влезе. Не забеляза двете мишки, които пробягаха между краката ѝ и се скриха под дебелия килим. Два чифта малки лъскави очички се втренчиха в принцесата.

Скритият панел безшумно се затвори зад нея. Без да се поколебае, тя се насочи право към камината. В средата на гладък каменен блок бе изсечена драконовата глава — символ на кралския двор на Амелония. Тя прокара съвсем леко пръст по повърхността му,

както много често бе виждала баща си да прави. После го пъкна в отворената уста на дракона и натисна една малка скрита пружина. Каменният блок с тиха въздишка се плъзна.

Не бе очаквала, че ще е толкова тежък! Трябваше да събере цялата си сила, за да го отмести. В никакъв случай не трябваше да го изпуска, тъй като шумът от падането веднага щеше да привлече вниманието на стражите пред вратата. Тресалара внимателно го постави върху масата. После се върна пред зейналата дупка. Отметна дългия си ръкав и пъкна ръката си вътре.

Внезапно се чу звук. Тя разбра, че вече не е сама. Извърна се и видя Лектор, застанал на прага, следван от въоръжените си стражи.

— Радвам се, че се срещаме отново, Тресалара. — Пристъпи напред и даде знак на стражите да го последват. — Хванете я!

Тресалара се опита да измъкне кинжала си, но пръстите ѝ се заплетоха в широкия ръкав. Стражите вече се нахвърляха върху нея. Хванаха я за ръцете и командирът им измъкна оръжието ѝ.

Лектор протегна ръка, за да го вземе.

— Красива играчка. Подходяща за красива жена. — Приблужи към нея и се усмихна, виждайки ужаса в очите ѝ. Вдигна кинжала и леко го притисна към бузата ѝ. — Може би няма да бъде толкова красива, когато свърша с нея.

Тресалара се опита да не трепне, когато върхът на острието убоде кожата ѝ. Лектор се засмя.

— Винаги си била горда, Тресалара. Прекалено горда... Нима си мислиш, че ти си единствената, която знае за тайните на лудия крал Джилмър? Глупачка!

Отстъпи назад и приблужи към дупката над камината.

— Не знаех единствено къде е скрит Кристалът на Андун. А сега, ти, прекрасна Тресалара, ме заведе право при него!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Лектор пхна ръка в тъмната дупка. Триумфалното му изражение се замени с учудване. Пхна ръката си още по-навътре и припряно заопипва.

— Празно е! — изрева той. Единственият резултат от усилията му бяха ожулените и изподраскани кокалчета на ръцете. Спусна се към Тресалара със смъртоносно злокобен блясък в очите, но Рил го спря.

— Милорд, не позволявайте на моментното разочарование да замъгли разума ви! Момичето още ви трябва!

Лектор се успокои.

— Прав си. Но какво би могъл да направи Варо с кристала? Дано душата му навеки гори в ада!

Проклятието му разгневи Тресалара много повече, отколкото заплахите. Страхът за Кадор и хората му ѝ вля нови сили. Тя се изви и замята в ръцете на стражите и за малко да се освободи.

Лектор грубо сграбчи ръката ѝ и залепи една мокра целувка върху стиснатите ѝ устни. Тресалара се опита да извърти глава, но не можа да избегне гнусния му допир. Напразните ѝ усилия го забавляваха и Лектор гръмко се разсмя. Имаше нещо особено възбуждащо в покоряването на жена, която не го желае. Това правеше всичко още по-сладко.

— Използвай силата си над нея, Рил — нареди той и пусна принцесата. — Баща ѝ се доверяваше. Сигурно има и друго скривалище, за което не подозираме.

Рил пристъпи напред, вдигнал високо в ръката си парчето от Кристала на Андун. Тресалара веднага го позна.

— Ето как си убил баща ми и си победил пазачите! С черна магия. — На устните ѝ заигра студена усмивка. — Длъжна съм да ви предупредя, милорди — преданието гласи, че който използва силата на Кристала на Андун, за да твори зло, сам ще пострада.

— Ти си тази, която ще пострада, както и онези глупави бунтовници, дето се спотайват в Тайнствената гора. И онзи от Килдор.

Ще ги смажа жестоко. А главата на Кадор ще бъде набучена на кол, който ще се издига при вратите на замъка.

Нова надежда избуя в гърдите ѝ. Значи те очакваха само нея, но не и Кадор и бойците му! Може би са поставили стража само в последната половина на тунела, а не още в началото. Може би дори не са открили входа, през който тя бе превела войниците. Ако използва мозъка си, може би не всичко бе изгубено.

Магьосникът размаха парчето от вълшебния кристал. Ушите на Тресалара забучаха. Краката ѝ натезаха като олово. Времето сякаш забави своя ход. Испита чувството, че се смалва и се превръща в малка ледена висулка.

Един могъщ глас изпълни Вселената:

„Чуй ме, Тресалара, и се подчини. Знаеш ли някое друго място, където баща ти може да е скрил могъщия Камък на Андун?“

Против волята ѝ, устата ѝ се отвори, за да заговори. Беше невъзможно да устои на този глас.

— Да...

Рил хвърли победоносен поглед към Лектор.

— Дори принцесата се покорява на силата на това малко парче. Представете си какво аз... какво вие бихте могли да постигнете с моето парче и Камъка на Андун!

Лектор бе поразен. Може би няма да убива Тресалара, а ще я направи своя кралица. Ще я превърне в сладка и покорна съпруга, мила и гальовна като котенце денем, дива и изпълнена със страст нощем. Идеята си я биваше.

Рил отново размаха парчето кристал и се обърна към принцесата:

— Кажи ми къде е скрит Кристалът на Андун!

Тя отново се опита да се пребори с невидимата сила. В този миг усети как кристалът, който Кадор ѝ бе дал, затопля кожата ѝ и изпълва цялото ѝ тяло със светлина.

— Има много... места, където би могъл да бъде. Може би... десет или повече. Някои са доста закътани, за да бъдат обяснени... трябва да ви ги покажа.

Лектор гневно изруга.

— Десет! Не можем да си губим времето в търсене на този проклет камък!

— И не е необходимо. — Рил се наведе по-близо към него и снижи глас. — Спомнете си копието, което направих. Никой няма да разбере, че не е истинският кристал. Да го донеса ли в голямата зала?

— Да. — Лектор отново се успокои и гневът му се стопи. — Бях забравил за тази твоя предпазна мярка. Ще бъдеш много щедро възнаграден за услугите си, Рил.

Магьосникът скри усмивката си. Той си имаше собствена представа за наградата и тя бе доста по-голяма, отколкото Лектор можеше да си представи. Запъти се към вратата и едва не се спъна в набрания килим. Ритна го гневно, даде знак и стражите отвориха.

Найни и Илюзъс се изгърколиха, а розовите им крачета с остри нокти безпомощно се размахаха във въздуха.

— Оплетохме се в опашките си — прошепна Илюзъс на Найни. — Просто не сме свикнали с тях.

След няколко неуспешни опита двете мишлета най-сетне успяха да завият опашките си както трябва и се изправиха на крака.

— Принцесата! Трябва да я последваме! — Двете животинки се втурнаха към коридора, Лектор и Рил, следвани от войниците, изведоха Тресалара от кралските апартаменти. Нямаше нужда да я държат, тъй като тя се намираше под властта на магията — всеки, който я видеше да върви толкова смирено, щеше да си помисли, че принцесата е с тях по свое собствено желание.

Кадор чакаше нетърпеливо сигнала от източната кула. Свиреше студен вятър и лунният сърп изплува иззад облаците. Беше минало доста време.

По план, тези, които щяха да проникнат в голямата зала, трябваше да се уверят, че пътищата за бягство на Лектор и Рил са отрязани, а Тресалара да остане скрита в нишата зад естрадата на музикантите, докато битката свърши. Ако гостите в залата все още бяха верни на крал Варо, те щяха да издигнат мечовете си в подкрепа на бунтовниците. Но тези, които бяха в униформи на стражите на Лектор, би трябвало вече да са надвили стражите пред портите на замъка и да са вдигнали подвижната решетка. Не биваше да позволява Тресалара да се излага на такава опасност! Вярата му в способностите ѝ го бе подвела.

— Нещо не е наред — каза той на заместника си. — Още преди час трябваше да сме вътре.

Преди другарят му да успее да отговори, страничната врата на тежката порта се отвори и една дълга фигура изплува отвътре. Кадор веднага го позна по походката.

Мъжът се прокрадна в сенките, скри се за миг и отново изникна.

— Какви са новините? — тревожно попита Кадор. — Нима всичките ти другари са заловени?

— Не — отвърна войникът и дълбоко въздъхна. — Само принцесата.

Остра болка прониза сърцето на Кадор. В гърдите му пламна черна ярост.

— Кълна се във всички светии, или ще освободя Тресалара, или ще умра!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

За пръв път от много седмици Тресалара отново изкачи стъпалата, водещи към стаята ѝ в кулата. Лектор нареди да махнат резето на вратата и тя понечи да влезе, но той я хвана за ръката.

— Аз не се доверявам прекалено много на магията на Рил, Тресалара. Веднъж вече успя да избягаш, но втори път няма да ти се удаде.

Тя го погледна с огромните си аметистови очи.

— Както кажете, милорд.

Елани ахна смаяно, когато разпозна принцесата.

— Ваше Височество! — Спусна се към Тресалара, но празното изражение в очите ѝ я възпря и тя гневно се обърна към Лектор.

— Тя е омагьосана! Какво сте ѝ сторили?

— Внимавай какви ги дрънкаш! Доведох твоята господарка. Пригответи я за празненството!

Двете жени се поклониха ниско пред Тресалара, без да обръщат внимание на Лектор. Лицето му потъмня от гняв.

— Утре, когато ще държа в ръката си Кристала на Андун, вие двете ще коленичите или пред мен, или пред дървника! А сега облечете принцесата както подобава.

Лейди Грета го изгледа надменно.

— След като излезете от стаята.

Лектор грубо се засмя.

— Няма да остане нищо от принцесата, скрито за мен, когато тази нощ тя сподели леглото ми. Ако пък държите, можете да я облечете зад онзи параван. Аз ще чакам тук.

Тресалара пристъпи бавно към изкования от мед параван.

— Роклята от сапфирена коприна и колана с драконовата глава — с безизразен глас изрече тя. — И подходяща наметка.

Двете с Елани се скриха зад паравана, а лейди Грета отвори скрина с официалните одежди. Меките ѝ ръце погалиха великолепната коприна и дългите ръкави, украсени с малки розови перли. Пелерината

бе с подплата от розов атлаз, обточена с хермелин. Принцесата никога не ги бе обличала.

Сълзи замъглиха очите на придворната дама. Тази рокля тя бе ушила със собствените си ръце, за да бъде облечена в деня, в който Тресалара стане пълнолетна. Следващото лято крал Варо трябваше да даде на дъщеря си Кристала на Андун и да я провъзгласи за своя официална наследница. Лейди Грета преглътна сълзите. Предпочиташе да накъса роклята на парчета, отколкото да бъде облечена по такъв отвратителен повод.

Главната придворна дама отваряше и затваряше скринове, вадеше рокли от фин лен и копринени долни туники, толкова тънки и изящни, че минаваха през пръстен. Позабави се с избора на подходящи обувки и Лектор започна да проявява нетърпение.

— Ако принцесата още не е готова, ще ме придружи по долна риза.

— Момент — отвърна лейди Грета и извади една златна верижка от ковчежето със скъпоценности.

— Най-после Тресалара се появи, облечена в десетки метри блестяща синя коприна със златисти нишки, обсипана с малки перли. Тя изглеждаше величествено с яката от злато и сапфири и малката златна корона на главата. Пламъците на огъня в камината позлатяваха кожата ѝ и дългата ѝ прекрасна коса, която се спускаше на лъскави вълни до кръста.

Дори преситеният от жени Лектор бе стъписан от красотата ѝ. Усети как слабините му се напрягат от желание. Всичко това, и кралството, щеше да бъде негово! Съдбата ставаше изключително щедра! Протегна ръка:

— Ела, Тресалара. Гостите вече ни очакват.

Тя вирна брадичка.

— Моите придворни трябва да ме придружат, за да се придаде по-голямо величие на церемонията, милорд.

Той бе твърде доволен, за да спори, затова само снизходително махна с ръка:

— Добре.

Поеха по коридорите и се спуснаха по широката извита каменна стълба, минаха покрай тъмните зацапани прозорци, откъдето висяха

знамената на кралство Амелония. Лектор вече бе добавил към тях и своите, с емблемата на скорпиона.

Когато спряха на горната площадка на стълбата, водеща към голямата зала, прозвучаха тропнети. Лектор хвана ръката на Тресалара и я поведе надолу към множеството, събрало се край платформата. Принцесата се чувстваше странно отмаляла и отнесена. Ала сърцето ѝ се преобърна в гърдите, когато видя върху масата обикновеното дървено ковчеже. Рил бе много предвидлив.

Лектор вдигна ръката ѝ. Думите му прозвучаха като подигравка към думите на Кадор в лагера на бунтовниците:

— Представям ви коронованата принцеса на Амелония, която скоро ще бъде моя съпруга.

От тълпата се разнесоха смаяни възгласи. Тези, които вярваха в нея, бяха ужасени. Ако тя свържеше завинаги съдбата си с тази на Лектор, бунтът срещу тирана бе обречен.

Лектор се настани на кралския престол, върху чиято висока облегалка бе поставена огромна драконова глава, и посочи на Тресалара по-малкия и по-нисък трон, който се полагаше на съпругата на краля. След това отвори капака на малкото дървено ковчеже. Светлината на стотиците свещи и факли се отрази върху великолепия кристал вътре и избухна във феерия от пурпурно, зелено, синьо и златно.

Всички притихнаха. Бяха чували за вълшебния Кристал на Андун, но малцина го бяха виждали. Неговата форма показваше, че драконът е символ на кралския двор. Обаче въпреки многобройните легенди за неговата мощ, всички изпитаха някакво странно разочарование. Очакваха да усетят нещо по-особено, да почувстват вълшебното му излъчване.

Сърцата на тези, които се надяваха да прогонят тирана, се изпълниха с мрачно отчаяние. След като узурпаторът се научи как да управлява силата на кристала, той щеше да унищожи всеки, който се опита да му се противопостави. Кралството на крал Варо бе завинаги мъртво и подчинено на жестокия тиран, а заедно с него бе мъртва и надеждата на хората.

За в бъдеще страната щеше да се управлява от нова династия. На лорд Лектор.

Двете мишки се бяха сгушили под гоблена в нишата зад естрадата на музикантите и наблюдаваха разиграващата се сцена. В голямата зала влизаха и излизаха слуги, понесли огромни подноси с апетитно ухаещи ястия. Илюзъс размаха дългата си опашка.

— Не разбирам какво очаква Мириден от нас. Аз... опитах няколко магии. Нито една нямаше ефект.

Найни потри малките си розови лапички.

— Знам — унило отвърна тя. — Моите също се провалиха. Някога мечтаех само да издържа изпита за старша магьосница. Сега искам само да спася нашите нещастни смъртни. Никога досега Тресалара и Кадор не са били в по-голяма опасност.

Илюзъс приседна на задните си крачета и подуши въздуха.

— Имам една идея. Страхотна идея.

— Наистина ли? — щастливо изписка Найни.

— Да. — Муцунката му отново подуши въздуха. Цялото му телце трепереше от вълнение. — Хайде да се промъкнем долу и да си похапнем от онова сирене, преди да са го изяли всичкото.

— Сирене! Сирене! — Найни се надигна и го гризна леко по носа.

Лектор даде знак на музикантите да засвирят. Гостите продължиха да ядат и пият под нежните звуци на арфата и флейтите. Въпреки че принцесата изглеждаше студена и недостъпна, в аметистовите ѝ очи проблясваше странна светлина. Лицето ѝ приличаше на мраморна статуя. Седеше сковано изправена. Само от време на време отпиваше от чашата си с вино.

— Погледни колко странно се държи принцесата. Движенията ѝ са много забавени — прошепна на съседката си една слаба жена, върху чиято глава се мъдреше украсена с пайети малка шапчица. — Да не би да е изпила прекалено много вино?

— Не, това е черна магия — обади се доста неблагоприятно един възрастен рицар. — Съвсем ясно е, че Лектор и неговият дяволски магьосник са я омагьосали. Денят, в който Лектор взе властта, бе най-черният ден за Амелония.

Настана напрегната тишина и съседите му побързаха да се отдръпнат. Другите се втренчиха в чиниите си. Един мъж със зачервено от виното лице скочи на крака.

— Предател!

— Хванете го! — Лектор рязко се изправи. Чашите се преобърнаха и червеното вино се разля по масата. Искрящата течност приличаше на локви кръв. Нещастникът, който се бе осмелил да говори, бе довлечен пред платформата и хвърлен в краката на Лектор.

Елани бързо отстъпи назад и се блъсна в един слуга, който носеше голям сребърен поднос, пълен с вдигащи пара чинии. Подносът се обърна и навсякъде се разпиляха парчета говеждо и еленско. Лектор изруга високо, когато едно тлъсто парещо парче го удари по гърдите. В този миг Тресалара скочи от масата с учудваща пъргавина. Нямаше и следа от досегашното ѝ вцепенение и празен поглед. Дългата ѝ пелерина се закачи за извитите странични облегалки на кралския трон. За да не падне, тя се хвана за изваяната драконова глава.

Лейди Грета се спусна да помогне на господарката си, докато един слуга с треперещи пръсти бършеше мазнината от дрехите на Лектор. Една прислужница се сблъска с лейди Елани и падна върху покритата с брокат маса, която се преобърна заедно с тях. По пода се посипаха чинии, чаши и кани с вино.

В суматохата по-малкият трон се преобърна. Двама слуги се спуснаха да го вдигнат, но лейди Грета ги възпря. Гостите мълчаливо наблюдаваха разигралата се сцена. Твърде много се страхуваха от домакина си, за да си позволят дори една усмивка. Хаосът продължи няколко минути. Най-сетне редът отново бе възворен.

Лектор огледа мъжа, когото стражите му здраво държаха. След като го разпозна, лицето му придоби още по-мрачно изражение.

— Възрастта няма да те спаси, сър Трон. В тъмницата! — изрева той. — Ще бъдеш екзекутиран заедно с останалите утре на зазоряване. Нека да се знае каква съдба очаква всеки, който се осмели да заговорничи против мен!

В залата настана тишина. Изведнъж отвън се чу силен шум. Лектор извади меча си.

— Какви са тези безредици?

В този миг по тежките врати на залата се посипаха оглушителни удари. Гостите застинаха.

— Кой се осмелява да ме безпокои сега, когато празнувам? — извика Лектор.

Тресалара, която бе свалила пелерината си, отстъпи назад и се отдалечи от платформата. Камъкът на Кадор, който я закриляше срещу злата магия на Рил, се гушеше между гърдите ѝ. Никой не забеляза как към нея се присъединиха един магьосник с пъстър тюрбан на главата, един благородник в богат костюм от синьо кадифе и двама от стражите на Лектор. Докато принцесата и предрешените бунтовници приближаваха към нишата на музикантите, други двама застанаха зад Лектор.

Вратата отново се разтърси от силни удари. Един от стражите до вратата доближи лице до малката желязната решетка и попита:

— Кой е?

— Армията на принцеса Тресалара, водена от Кадор от Килдор!

В следващия миг тежките врати се разтвориха с трясък, разпилявайки стражите на Лектор като есенни листа. В залата нахлуха конници, разнесе се звън на мечове и тропот на копита.

— Да живее принцеса Тресалара! Смърт на тиранина Лектор!

Лектор пребледня. Нямаше време за губене. Извърна се, за да сграбчи Тресалара, но с ужас видя, че тя бе изчезнала. Всички маси и пейки бяха преобърнати, а в залата влизаха още и още войници. Една голяма група се появи по коридора откъм кухнята. Всички бяха облечени в туники, върху които бе извезан бял дракон, символ на династията на крал Варо.

Битката бе жестока. Въздухът се изпълни с викове и конско цвилене. Кадор бе дал заповед да заловят Лектор, но да не го убиват. Не искаше да се лиши от удоволствието лично той да пониже черното му сърце.

Но докато напредваше сред морето от сражаващи се воители, Кадор осъзна, че нещо не е наред. Бойците на Бранд досега трябваше да се присъединят към него, но от тях нямаше и следа. Без тях хората на Лектор щяха да вземат надмощие. С меч в ръка Кадор си проправяше път към омразния си враг. Най-добрият начин да убиеш една змия беше да ѝ отсечеш главата. И то с един замах. Ако успее да убие Лектор, поддръжниците му сами щяха да се предадат или да се разбягат.

Мечът му звънтеше наляво-надясно, а острието му проблясваше на светлината на свещите, докато поваляше враговете си един след

друг. Приличаше на мъж, обсебен от жаждата да убива. Накрая се изправи пред Лектор и вдигна високо оръжието си.

— Най-последно се срещнахме лице в лице, дяволско изчадие! Къде е принцесата? — гневно извика той.

Една прислужница изпищя. Рил размаха парчето кристал в ръката си и заговори от скривалището си зад трона на Лектор.

— Нима не чу вика й? Докато стигнеш до нея, меката бяла шия на Тресалара ще бъде прерязана!

Кадор не подозираше за черната магия, която вече замъгляваше зора му. Осъзна само, че звукът бе дошъл откъм нишата на музикантите и погледна натам. Една ужасна сцена изплува пред погледа му. Вместо да види само кадифената завеса, зад която се спотайваше страхливата слугиня, той си въобрази, че вижда Тресалара, сграбчена от един мускулест войник, с разширени от ужас очи. В следващия миг мъжът вече забиваше меч си в гърлото й.

„Твърде късно! Той бе дошъл твърде късно, за да спаси своята любима!“

Измамната сцена го накара да се вцепени, но само за миг. Отчаянието му се превърна в студен и безмилостен гняв. Ала този миг бе достатъчен за Лектор. Острието му блесна и се насочи право към сърцето на Кадор.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Найни трепереше.

— Направи нещо, Илюзъс!

Илюзъс бе забравил за вкусното сирене. Цялото му внимание бе съсредоточено върху меча на Лектор, когато блестящото му острие се допре до ризницата на Кадор и без усилие мина през дебелината на кожата.

— Спри! — изцвърча Илюзъс.

— Спри! — присъедини се и Найни.

В този миг проехтя силен гръм, който отекна в голямата зала, пълна с виковете на умиращите и звъна на стомана.

Острието на Лектор се закачи на една от металните халки по ризницата на Кадор и фаталният удар бе отклонен. Кадор успя да запази равновесие и острието на меча му се кръстоса с това на Лектор. Планинецът завъртя меча си и се спусна в контраатака. Двамата съперници бяха еднакви по ръст и тегло, но Кадор се биеше като за двама. Той притисна Лектор в един ъгъл и яростно заби меча си в сърцето на негодника.

— Ето така умира предателят, който уби законния крал на Амелония!

— Проклет да бъдеш, Кадор... — Лектор падна, острието все още трептеше, забодено в сърцето му. Кръвта обагри разкошната му туника и последният дъх отлетя от тялото му.

Илюзъс изпадна във възторг. Завъртя се из нишата на музикантите като полудял.

— Направихме го! Направихме го! — Бясно размаха опашката си. — Но... как?

Найни не го слушаше. Тя се бе настанила в самия край на естрадата, за да вижда по-добре.

— О, Боже! О, Боже! — изцвърча тя. — Трябва да направим нещо!

Откъснат от хората си, Кадор продължаваше да се бори храбро срещу войниците на Лектор. Ала всеки миг можеше да бъде повален, С помощта на магията на Рил по-малобройните бунтовници бяха изтласкани в единия ъгъл на залата.

Тресалара се погрижи да изпрати дамите си на безопасно място и яростно заразмахва кинжала си наляво-надясно. Искаше ѝ се да има меч, но Лектор се бе погрижил дай го вземе. Трябваше да направи нещо! Спусна се към платформата. Трябваше да спаси Кадор! Трябваше да спаси всички! Взе дървеното ковчеже от масата и го вдигна високо. Кристалът улови светлините и ги отрази. Той сияеше в синьо и пурпурно, зелено и златно, изпращайки великолепните си лъчи из цялата зала.

— Рил! — извика Тресалара. — Заповядай на хората си да се предадат, иначе ще насоча силата на Кристала на Андун срещу теб!

Гласът ѝ се понесе из залата с неочаквана мощ и битката спря. Рил отиде при нея на платформата. Тя се извърна с лице към него, вдигнала високо ковчето с кристала.

— Глупачка! — прошепна той, за да го чуе само тя. — Това не е Камъкът на Андун. Това е само един обикновен опал, който аз поръчах да полират. Той не притежава никаква сила!

Устните на Рил се извиха в подигравателна усмивка и той протегна ръка. Силен гръм разцепи въздуха и по ръката му пробяга студен пламък. Студът се превърна в пламтяща горещина. Магьосникът не можеше нито да помръдне, нито да си поеме дъх.

В ушите му се разнесе далечният глас на Тресалара:

— Виждаш, че аз вече не се намирам под твоята жалка власт, Рил. Имаше само две места, където моят баща криеше кристала. Едното ти видя. Другото бе в голямата драконова глава върху облегалката на кралския трон. И ти ме доведе право при него. По-рано, по време на суматохата, причинена от моите придворни дами, аз размених ковчетата.

Рил си припомни разпиляната храна и бъркотията, която последва. В съзнанието му изплува сцената — принцесата стоеше до трона с драоновата глава, дългата ѝ пелерина се бе закачила за облегалката, а една от придворните ѝ дами се опитваше да ѝ помогне. Това бе последната му мисъл. Изведнъж край него се издигна висок огнен стълб. Пламъкът бе толкова силен, че насъбралите закриха очи.

Когато пламъкът угасна, злият магьосник бе изчезнал. На негово място имаше само купчина пепел, едно малко парче от вълшебния кристал на Андун и... самият кристал. Той сияеше. Върху повърхността му се виждаха гравирани знаците: „...и аз руша.“

Внезапно откъм кухнята се разнесоха оживени гласове, последвани от тропот на ботуши и в следващия миг хората на Бранд се втурнаха в голямата зала. Войниците на Лектор хвърлиха оръжията си и паднаха на колене, за да молят за милост. Скоро всичко приключи и бунтовниците напълно превзеха двореца.

— Да живее принцеса Тресалара! — завикаха присъстващите в един глас.

Принцесата се качи върху платформата.

— Къде е Кадор? — внезапно попита тя. Победата ѝ нямаше да бъде пълна, ако той не е до нея, за да я сподели. Тя бе толкова негова, колкото и нейна. Тресалара искаше двамата заедно да изживеят този радостен миг. Изведнъж войниците се разделиха, за да направят път. Бранд и още трима минаха бавно между бунтовниците и бавно поставиха пред нозете ѝ бледия като платно и покрит с кръв Кадор.

— Мили Боже! Кадор! Не може да бъде! Бунтовниците наобиколиха лейди Грета и лейди Елани, за да ги предпазят от евентуално нападение. Тресалара коленичи до Кадор и докосна любимото лице. Бузата му беше студена. Животът и любовта бяха угаснали завинаги. Душата му бе отлетяла. Обзета от вселенски ужас, Тресалара си помисли, че е готова да даде всичко — и богатство, и корона — в замяна на неговия живот.

— О, Кадор! Любов моя! — простена тя. Притисна главата му към гърдите си, без да обръща внимание на кръвта, обагрила копринената ѝ рокля. Сърцето ѝ бе разбито на хиляди парчета и върху всяко бе гравирано името на Кадор. Част от нея умря заедно с него. Тресалара знаеше, че никога повече няма да обича.

Сълзите ѝ капеха по лицето му, красиво дори и в смъртта, а устните ѝ нежно се притискаха до неговите. Амулетът му сякаш позатопли кожата, а бледите му страни за миг порозовяха. Тресалара вдигна глава. Лицето на Кадор отново стана бяло като восък.

Тя пак докосна устни до неговите и отново лека розовина обагри страните му. Тълпата смаяно ахна. Тогава се случи още едно странно нещо. Появиха се две мишки — едната бяла, а другата черна. Те

търкаляха нещо пред себе си, бутаха го с малките си розови лапички, докато накрая то докосна края на роклята на принцесата. Бранд измъкна кинжала си, за да убие двете животинки, но Тресалара го спря.

— Остави ги! Сигурна са омагьосани създания!

Принцесата мигом разпозна символите, изсечени върху камъка — това бе кристалният къс на Рил, но част от знаците много напомняха на тези, гравирани върху камъка на Кадор. Дали тези две сили не бяха свързани по някакъв начин? Трябваше да провери.

Щом принцесата вдигна парчето, страните на Кадор порозовяха за трети път. Кръвта, която течеше от дълбоката рана на гърдите му, спря. Насъбралите се смаяно зашепнаха. Бялата и черната мишка задърпаха Тресалара за ръкава. Принцесата започна да разбира. Ако тези два кристала, които бяха много по-малки от Кристала на Андун, можеха да извършат такова чудо, то какво ли би могъл да стори самият кристал?

Камъкът на Андун лежеше там, където бе паднал.

Димът наоколо бе доказателство на изпепеляващото му могъщество. Но крал Варо не бе успял да връчи официално кристала на дъщеря си и да я обяви за своя наследница, както бе вековната традиция. Ако го докосне, без да ѝ е бил даден от законния наследник, дали няма да я сполети участта на Рил?

Тя не се поколеба. Протегна ръка. Придворните дами не можаха да сподавят ужасените си викове, а Бранд я възпря.

— Ваше Величество, Кадор не пожертва своя живот, за да рискувате сега вие вашия.

Тресалара царствено вдигна глава.

— Не бих имала правото да управлявам и да отговарям за съдбите на стотици хора, ако не съм способна да дам живота си заради тези, които са ми били верни.

Бранд се взря в очите ѝ. Кимна и я пусна.

— Сега говори една истинска кралица.

Тресалара отново протегна ръка към Кристала. Всички затаиха дъх. Сърцето ѝ бе изпълнено със страх, но това бе страх единствено за Кадор. Ръката ѝ не трепна, когато пръстите ѝ докоснаха студения камък.

Силен гръм разцепи въздуха и по ръката ѝ пробяга студен пламък. Студът се превърна в невероятна горещина. Тресалара не можеше нито да помръдне, нито да си поеме дъх. После почувства как я изпълва огромна сила и светлината от стотици слънца. Тя се разля по цялото ѝ тяло и премина в Кадор.

Когато яркото сияние изчезна, всички присъстващи примигнаха. Когато погледите им се проясниха, всички извикаха от радост. Тресалара бе цяла и невредима.

Тя се надвеси над Кадор и го целуна по устните. Усети как плътта става топла и мека, чу тихите удари на сърцето му. Видя как очите бавно се отварят. Помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне от радост.

Вдигна обляното си в сълзи лице и задавено промълви:

— Кадор оживя!

Всички камбани в кралство Амелония звъняха, докато принцесата бе коронована пред поданиците си. Кралица Тресалара се бе изправила върху платформата, обвита със знамето на Амелония. Тържествената церемония се извършваше върху голямата поляна край реката, за да могат да присъстват всички желаещи. Благородници и обикновени граждани стояха рамо до рамо, вперили радостни погледи в своята прекрасна кралица.

Съвсем наблизо, в липовата горичка, седеше един мъж с дълга бяла брада, който поразително приличаше на Свети Етелред, Господаря на Дракона, и с одобрение наблюдаваше церемонията. Малко по-встрани от него една млада двойка също не откъсваше очи от поляната. Мириден подръпна брадата си и изгледа светналите лица на своите ученици.

— Гордея се с вас, Найни и Илюзъс. И двамата успешно преминахте последното и най-голямо изпитание. Затова сега ще ви възнаградя. От името на силата, с която Бог ме е надарил, аз ви издигам в следващия по-висок ранг!

Във въздуха избухна облак дим, разнесе се мирис на тамян и Великият магьосник изчезна. Нямаше ги и двамата млади магьосници. На тяхно място стояха двама смъртни — красив тъмнокос младеж и очарователна девойка със слънчеви коси. Двамата смутено се спогледаха.

— Не те ли познавам? — попита младежът. Чувстваше се някак особено. Но вероятно прекрасната усмивка на това хубаво момиче замайваше така главата му. — Аз съм Ил... ъъ, Илъс. Син съм на търговец от Морания. Пристигнах за коронацията.

Девојката се изчерви.

— А аз съм... ъъ... — Забавно, но докато се взираше в тъмните му очи, като че ли забрави коя е. — Името ми е Най... Нина. Аз съм внучка на главния коняр на кралицата.

Младежът протегна ръка.

— Искаш ли да изпиеш с мен по чаша бира? Или може би предпочиташ да хапнем нещо сладко? Видях огромен поднос, пълен с всякакви лакомства.

— Много сте любезен, сър — мило му се усмихна девојката.

И двамата тръгнаха хванати ръка за ръка, обзети от взаимното чувство, че се познават от много, много отдавна.

Това бе най-прекрасният ден, какъвто не помнеха от години. Слънцето блестеше на безоблачното небе, чистият въздух бе изпълнен с уханието на диви цветя, а лекият бриз рошеше меката трева на голямата поляна. Тресалара тържествено приемаше почитта и любовта на поданиците си. Копринената ѝ рокля с цветовете на дъгата бе обсипана с многобройни диаманти и искреше и при най-малкото движение. Върху главата ѝ блестеше златната корона на Амелония, украсена с изумруди, а върху пръста ѝ имаше пръстен с кралския печат.

Свещеният Камък на Андун бе поставен на пиедестал до нея, трите парчета бяха съединени, сякаш никога не са били разделяни. Тресалара искаше всички да го видят, защото той бе доказателство за нейното законно право да седне върху трона на Амелония, Мекото сияние на кристала я обгръщаше отвсякъде. Тя бе живото олицетворение на Камъка на Андун, на мира и благоденствието.

Може би никога нямаше да узнаят произхода на Кристала, но силата му бе неоспорима. Можеше да донесе глад или изобилие, война или мир, болести или здраве, смърт или живот. И тъкмо в това бе тайната му. Да създава и разрушава. Да твори и унищожава.

След като съединиха парчетата, всички успяха да прочетат: „Аз градя и аз руша“. В ръцете на Тресалара силите на кристала щяха бъдат използвани, за да творят само добро.

Хората пристъпиха напред, за да поздравят своята кралица. Пръв коленичи Кадор. Косата му, огряна от слънцето, приличаше на разтопено злато, а очите му бяха по-сини и от най-синия сапфир. Никога не бе изглеждал по-могъщ и по-красив. Тя протегна ръката си, върху която блестеше пръстенът с печата на Амелония. Пръстите ѝ леко трепереха. Мислено се помоли той да вземе ръката ѝ. Но огромната разлика в техния ранг бе издигнала стена, която Кадор очевидно нямаше намерение да събаря.

Дори не вдигна очи, за да срещне нейните. От онази чудотворна нощ в голямата зала не я бе докоснал нито веднъж, нито пък бе разговарял насаме с нея. Поведението му си остана сдържано и почтително, подобно на поведението на всеки рицар към неговата кралица. Тя прехапа устни, за да спре треперенето им. Това бе велик момент за Амелония, но без любовта на Кадор за нея той нямаше значение.

Смелият воин от Килдор бе не по-малко нервен от Тресалара. Искаше да произнесе клетвата си за вярност, но устата му пресъхна. Толкова много я обичаше! Тя бе рискувала всичко за него, дори и живота си. А докато беше в лагера, той се бе отнасял към нея като към слугиня, накрая дори я бе съблазнил. Не заслужаваше да целуне дори върха на пантофката ѝ.

Никога, нито с дума, нито с поглед щеше да намекне за времето, което бяха прекарвали заедно, макар че винаги щеше да пази спомена в сърцето си. Искаше му се да се обърне и да си тръгне, да забрави, че някога я бе обичал, да се завърне в самотните и скалисти планини на Килдор. Ала не можеше да го направи. Въпреки че нейният висок ранг винаги щеше да ги разделя, той щеше да посвети живота си в служба на кралицата на Амелония. Неговата красива, завинаги изгубена любов.

Кадор сведе глава, целуна кралския пръстен и промърмори същите онези думи, които ѝ бе казал в лагера на бунтовниците:

— Вричам се с цялата си душа и сърце на теб, лейди. Кълна се, че ще посветя живота и меча си на твоята кауза. Приемаш ли?

Тресалара повдигна брадичката му с пръст, за да го накара да я погледне. Сега бе време да покаже, че е истинска кралица. Сърцето ѝ се изпълни с радост. Все още не бе твърде късно. Тя пое дълбоко дъх и забрави за гордостта си.

— Приемам предложението ти да служиш на короната на Амелония. Но аз искам нещо много повече от теб. Разбира се, само ако доброволно си съгласен да направиш тази жертва. Изправи се, Кадор от Килдор. Ти си този, който искам да сподели силата на Кристала на Андун с мен.

Очите ѝ сияеха от любов.

— Царуването е самотна работа, милорд. Аз не искам да коленичиш в краката ми... Аз искам да стоиш до мен, като мой съпруг и крал, и заедно да управляваме тази страна. Заслужи го със сърцето си, със своята смелост и мъдрост.

Кадор не вярваше на ушите си. В този миг се надигна оглушителен рев;

— Да живее Тресалара! Да живее Кадор! Да живеят кралят и кралицата на Амелония!

Тя му се усмихна и една очарователна трапчинка се образува в ъгъла на устните ѝ.

— Ще приемеш ли, Кадор от Килдор, тази последна и може би най-тежка задача?

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, докато чакаше отговора му. После се намери притисната в прегръдките му, а устните му се впиха в нейните, сякаш бе прислужницата на някой фермер, отпуснала се в прегръдките на своя любим в светъл летен ден.

Поляната се огласи от радостни викове. Кадор най-сетне откъсна устни от нейните, но продължи да я държи в прегръдките си.

— Има само още едно нещо. Ако искаш да имаш покорен съпруг, моя кралице, ще трябва да си потърсиш друг. Ти неведнъж си повтаряла, че никога не си срещала по-твърдоглав, по-властен и по-упорит мъж. Сигурна ли си, че ще можеш да живееш с мен?

Тресалара сладко му се усмихна.

— Една кралица е длъжна да се жертва за своето кралство.

Кадор отново я целуна. Двамата стояха притиснати един до друг, а любовта им придаваше сила, много по-голяма от силата на всяка магия. Много по-силна дори от тази на Великия кристал на Андун.

Когато най-после двамата се обърнаха, за да приемат приветствията на поданиците си, Кадор се наведе и зашепна в ухото ѝ. Без да знае, със следващите си думи той прокуди и последната сянка, помрачаваща щастието на Тресалара.

— Бих искал баща ти да бе доживял този ден. Щеше да се гордее с теб! — Докосна леко с устни челото ѝ и продължи: — Въпреки че си смела и не отстъпваш по нищо на нито един мъж, аз от цялото си сърце се радвам, че единственото дете на крал Варо е дъщеря!

Притисна я с все сила и буйно я целуна.

„Някои разправят, че в деня на сватбата на Тресалара и Кадор благородниците и бунтовниците празнували заедно и станали още много сватби. Други пък казват, че Камъкът на Андун зазвънял като камбана и ангелските звуци се чули и в най-отдалечените кътчета на Четирите кралства.

Като всички приказки и тази има щастлив край — Тресалара и Кадор управлявали Амелония дълго и мъдро. Те отгледали много, много деца, някои от които наследили аметистовите очи и червеникавозлатистите коси на майка си, други пък взели сапфирените очи и златистата коса на баща си. И, разбира се, всички живели щастливо дори и след...“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.